

Op het einde kwam het Woord.

Dit geschrift is gericht aan de lezers van de Graalsboodschap van Abdruschin.

*Op het einde kwam het Woord, en het Woord was bij
God en God was bij het Woord, want het
Woord kwam uit God.*

*Op het einde verbond het Woord alles met God, en
wat niet met God verbonden wilde worden,
dat was niet meer.*

*Op het einde verbond het Woord alles met de
aanvang tot trillende bestaan in het Licht der
Waarheid.*

Het wordt u heden de komst van de Mensenzoon verkondigen.

***Wie het thans niet kan bevatten, voor die is het niet bestemd,
dat hij zich omdraait en zijn weg gaat.***

Voorwoord

Op het einde keert alles naar het begin terug.

Op het einde staat de Wereldwending. De tijd breekt aan, waarin alleen het Woord de wereld regeert. Wanneer de Schepping voleindigd is, zal de onvoorwaardelijke heerschappij van Imanuel ook in de laatste van haar kosmische delen zich uitstrekken, dan is het Woord ook in het diepste punt van de Schepping stevig verankerd. Er vloeit dan in vurige dankbaarheid van de schepsels de aanbidding van God, vanuit de grond van de Schepping in haar Bron terug, in antwoord op dat *“Er zij Licht!”* door het bewuste bestaan van de van licht-gevulde schepsels, trillend in de zin *“Wij staan in het Licht!”*, als echo naar de Lichte Hoogten toe.

De Heer kwam en bracht de wereld Zijn Woord *“In het Licht der Waarheid”*. Hij verankerde Het voor alle tijden op aarde en in de Schepping, wat Hij hier sprak, was voor de volledige Schepping geldig en werd op vele oorden in andere Scheppingsvlakken dadelijk levend, alleen niet daar, waar het gegeven was. Want betrachten en streven van de aardse mensen was overwegend duister en van het Licht afgewend. Hij kwam op Duitse bodem en de jaren 30 van de 20^e eeuw waren voorbestemd, om de nieuwe tijd te brengen. Doch Duitsland verspeelde zijn oproep, om als een uitverkoren volk van de mensheid vooraf te gaan en veranderde alles in zijn verschrikkelijke tegendeel.

In plaats van hun eigen geestelijke-vleugels te ontplooien, besloot de meerderheid tot geestelijke afhankelijkheid en gaf zich aan de roes van de massa over, aangevuurd door een valse leider, die hen in de afgrond leidde. Duitsland verduisterde, verzonk in de chaos en rukte met zich, wat aan de valse dromen geloofde – uit traagheid van geest. Hoge, veelbelovende begrippen werden allemaal in hun groteske tegendeel veranderd: voorzienigheid, liefde voor het vaderland, het Rijk der Duizend Jaren, plicht, eer en trouw, vrouwelijkheid, roeping, de Graal. Want zonder God voorop te plaatsen, is alles zinloos. God is het voorteken in het leven en in alle dingen, Hij is het Plus (+), het Kruis der Waarheid, dat alles eerst zijn betekenis verleent, het Kruis, dat alles eerst de Levensadem inblaast. Wie God niet wil kennen en Zijn Wetten, waarop de Schepping berust, waaruit ze ontstond, wie de Waarheid niet wil kennen, dus de verhoudingen tussen God en Zijn Schepping, die leeft niet en kan niets bereiken, behalve zelf uit de Scheppingskringen uitgestoten te worden en ongeluk over zich te brengen.

Alles heeft alleen zin, als het gebeurt ter ere van de Schepper, als ons ganse leven, onze gevoelens, gedachten en daden een lofzang worden op de Schepper, als iedere ademtucht trilt in een stille Godsverering. De mens kan het niet uitzoeken, of hij een schepsel van God wil zijn, of hij volgens de Wetten van God wil leven. Hij begrijpt het of hij is er niet langer meer. God wil nu van één ieder weten, hoe hij staat. De tijd is rijp voor de vraag *“Hoe bent jij mens?”*. Daarin ligt het Gericht. Zoals de mens voor zijn God staat, zo wordt hij gemeten. Er is geen verontschuldiging meer, wij wisten niet, hoe wij moesten zijn. Want nu wij kunnen weten, daar het Woord nog een laatste maal werd gegeven; in antwoord op de voorbede van Jezus aan het kruis: *“Vader, vergeef hun, want zij weten niet, wat zij doen!”* In toekenning van deze grootste Voorbede kwam het Woord nogmaals in Abdruschin, daarmee ook de aarde voor de vloek van het uiteenbarsten bewarend door Zijn aardse Aanwezigheid, bewarend voor de vloek, die op haar weegt sinds de afwijzing en het

vermoorden op de Zoon van God Jezus. Maar nu moeten wij het gegeven Weten opgenomen hebben en het ons eigen gemaakt. Wanneer wij ons daarvoor niet geïnteresseerd hebben, dan kunnen wij niemand een verwijt daaruit maken, op zijn minst God, die in Zijn onmetelijke Genade onvoorstelbare lankmoedigheid met de mensen getoond heeft.

En net zoals Duitsland toenmaals faalde, zo faalde ook de meerderheid van al degenen, die door de Mensenzoon geroepen waren, om de nieuwe tijd als eersten te grondvesten en rond Hem heen een beschermde wal te vormen. In plaats van Hem te dienen, moest Hij hen dienen. Niet alleen kwamen bijlange niet allen, die Hem hadden terzijde moeten staan, die in lichte Gebieden op het Eiland Patmos in het geestelijke eens beloofde te dienen, maar zij verlieten en verraden Hem ook, toen de dingen een andere loop begonnen te nemen, dan het had kunnen zijn. Maar het was hun eigen falen, dat zich in het wereldgebeuren spiegelde, dat zij als voorwendsel namen, om de Mensenzoon niet langer te erkennen. *Zij* hadden de brug naar de mensen moeten vormen. De Mensenzoon vervulde steeds, bood aan de mensheid de mogelijkheid tot redding, in Zijn Woord lag een Levend Gebeuren.

Zijn aardse Verblijf was één enkele Vervulling: In vervulling van de voorbede van Jezus aan het kruis – *“Vader vergeef hun, want zij weten niet, wat zij doen!”* – was Hij gekomen, om de mensheid nog eens te onderrichten en gaf het Woord *“In het Licht der Waarheid”*, de Graalsboodschap. In vervulling van de belofte daalde Hij af in de diepten van de duisternis en ketende de tegenstander. In vervulling van de belofte was Hij gekomen, om de grondsteen te leggen, van het beloofde Rijk van Vrede op aarde, het beloofde Duizendjarige, dat alleen de Mensenzoon kan grondvesten, niemand anders. Doch hier hadden de mensen op aarde moeten meewerken, maar de menselijke geest faalde, zoals steeds tot dusver.

De aardse Ring uit Reinheid en Trouw om Hem heen was verbroken en zonder deze beschermde wal kon Hij hier op aarde, zich niet handhaven, er ontbrak de ankergrond voor het onderpand van de Goddelijke Genade van de aardse Aanwezigheid van Imanuel. Want op het einde van Zijn Leven verbleef Hij in Kipsdorf, verraden en verlaten door de zijnen, in isolatie, in bestendig gevaar van aardse vernietiging. Dus ging Hij daarheen terug, waar Reinheid en Trouw stevig genoeg waren. Dit heengaan, was op 6 december van het jaar 1941. – En dan brak de tijd aan, waarin God Zijn Aangezicht verhulde.

Deze tijd loopt nu ten einde, daar de wereldklok het twaalfde uur slaat. Zeven decennia zijn om, waarin één ieder zichzelf kon bewijzen, waarin één ieder zichzelf richtte. Nu breekt de tijd aan, dat de Waarheid glanzend naar voren treedt, en alles wordt belicht, moet zich tonen, zoals het werkelijk is. Het Gericht loopt ten einde en daarmee het oude, het zelfgenoegzame en goddeloze doen van de mensen. De tekenen zijn daar, allemaal, die ons werden beloofd, alles raast op één enkel culminatiepunt, op een collectieve ineenstorting, zij het in het politieke, economische of sociale. En de toenemende natuurverschijnsels spreken de Taal van de Heer. Alles spreekt van recordrampen, van ongekende overstromingen, neerslag, vuurzeeën, temperatuursverhogingen, stormen, aardbevingen, vulkaanuitbarstingen, zonneactiviteit en dergelijke. De elementen steigeren. Er gaat geen dag meer voorbij, zonder dat zich buitengewone omwentelingen op deze planeet voordoen, hoewel het publiek slechts het kleinste deel daarvan ter kennis

neemt, doch zelfs dit deel is reeds geweldig. De zonneactiviteit neemt sterk toe en tast het magnetisch veld van de aarde aan, de beschermende omhulling van de aarde wordt dunner en kosmische Stralingen dringen sterker in, dan ooit tevoren. Wetenschappers spreken van een aanstaande poolomkering. Oude beloften en profetieën ontstaan in de gebeurtenissen van het tegenwoordige tot werkelijkheid. Vogels vallen dood uit de hemel, vissen sterven in massa's, verliezen hun oriëntatie, mensen begaan toenemend daden van waanzin, zelfmoordcijfers stijgen, politici beraadslagen en er komt niets daaruit. Onrust, burgeroorlogen, bevolkingsexplosie, verarming, en verpauperingen grijpen om zich heen. Omwenteling in alles. Alles zwaait in tot een geweldige symfonie van ineensstorting. De ineensstorting, die aan de vernieuwing vooraf moet gaan. Ieder mens op aarde kan het heden reeds begrijpen, wanneer hij slechts wil, zelfs de grootste materialisten kunnen het op hun gebied beleven: het kan niet verder gaan zoals voorheen. Wij botsen erop. - Want het is ons aangekondigd, dat het oude eerst moet verdwijnen, opdat het nieuwe kan ontstaan. En Abdruschin kondigde aan: *"Alles moet nieuw worden!"*

Zoals in al het andere, zo moet ook nu worden afgerekend met alle dwalingen, die, sinds het heengaan van de Mensenzoon, zijn Werken betreffend de mensheid omringen. Hij en zijn Werk moeten in het juiste Licht worden geplaatst. Want de Waarheid en de Genade van God zijn veel groter, dan naar menselijke maatstaven gemeten kan worden. Verziend, strikte logica en onvatbare liefde regeren in alles, die ver boven het menselijke begrijpen uitgaan en zich eerst in de loop van de tijd en in het verloop van het gebeuren openbaren. Nooit kan de mens de Goddelijke Waarheid aanraken, zonder deze te verkleinen en zichzelf te schaden.

1. Het Gericht kwam over de mensheid.

Toen Abdruschin in het jaar 1931 zijn Graalsboodschap had voltooid, verrees in Hem de beloofde Mensenzoon Imanuel. Met de verankering van het Levende Woord van God op aarde bracht Hij niet alleen opheldering, maar door de aanwezigheid van de Straling van Imanuel in de aardse kleding bracht Hij ook het Gericht teweeg, door Zijn Aanwezigheid zelf. Zo verklaarde Hij:

“...Omdat Abdruschin toen zoals thans de levende Godswil in zich draagt, van waaruit de Wetten in de Schepping gaan, omdat Hij de mens geworden Goddelijke Wil is, daarom kan Hij door Zijn bestaan reeds alle einduitwerkingen van de geestelijke Wetten in de Schepping in werking stellen.

Het triggeren zal zich daarbij voor iedere afzonderlijke mens zoals voor hele volkeren altijd zo ontwikkelen, zoals het het einde van deze telkens zelfgekozen weg bevat, dus nauwkeurig de aard overeenkomend, waarop ze al vrijwillig een richting ingesteld hadden. Neigt zij naar de duisternis, dan zal gans onvermijdelijk ook de afschuw volgen, naar het Licht te streven echter brengt het geluk en vreugde. En wanneer de weg naar dit doel ook nog zo ver voor alle mensenzielen ligt, dat zij wanen, tijd, veel tijd te hebben voor een laatste, onherroepelijke beslissing... treedt Abdruschin als een deel van de levende Godswil onder hen, dan wordt zelfwerkend zonder enige overgang het einde van alle wegen snel aangetrokken als natuurlijke Wet, en daarin ligt het laatste Gericht!

Het einde versnelt door Abdruschins uitstralende magnetische macht naar het losmaken, zodat de mensenziel haar weg niet zoals tot dusver kan vervolgen, maar dadelijk moet ontvangen als vruchten, wat zij heeft gezaaid en ook de werken van alle zielen vallen daarbij in het Gericht. Zij bloeien op, zodra zij volgens de Godswil zijn, of storten in elkaar, wanneer zij niet met Hem in volle harmonie zijn. Daartoe behoren alle ondernemingen, met de familie en het huwelijk te beginnen tot en met de beroepswerkzaamheid, zij het nu in de ambacht, industrie, in de handel, economische- of staatszaken, om het even, het valt dadelijk onder het snelle losmaken van de geestelijke Wetten, volgens de Goddelijke Rechtvaardigheid. De mens kan niets daaraan tegen houden of verschuiven, niets bedekken of omhullen. Moet machteloos over zich laten heengaan, wat het ware recht eist, ook wanneer dit niet volgens zijn aardse zienswijzen verschijnt!

De mens geworden Goddelijke Wil is als een levend contact, dat de ontstekende vonk van een losmaken laat ontstaan, daar waar Hij altijd in Zijn aards zijn de mens zoals het hele volk beroert. Zijn bestaan dwingt de afrekening erbij, en overal moet het zich tot beslissing dringen, de laatste, die aan al het bestaande nog mogelijk is.

Zo wordt Hij het Gericht, waarheen Hij komt, zonder daarbij zelf te hoeven oordelen. Hij is door zijn afkomst als een zelfwerkende sleutel voor het afsluiten van elke gebeurtenissen, het zwaard, dat zich slechts in de wereld te plaatsen heeft, opdat iedereen en ook alles zich daaraan zou scheiden!-”¹

---

¹ Graalsboodschap 1931, Voordracht nr. 91 “En het vervulde zich...”

2. De Boodschap uit het Licht.

In het boek *"In het Licht der Waarheid"*, zijn Graalsboodschap uit het jaar 1931, legde Abdruschin de mensen het Woord van God voor. Hij gaf al die verklaringen en openbaarde de weg naar de ware mensheid, opdat de mensen zich weer konden bevrijden uit de verwarringen waarin ze zichzelf verstrikt hadden. Hij wees de weg, bewandelen echter moet de mens hem zelf. Hij toonde aan, dat het ernstig willen naar het goede, het streven naar overtuiging en het verlangen naar het Licht, de grondlagen zijn van het nieuw worden. Dat de mens moet streven naar reinheid in alles, en vooral echter naar de reinheid van de gedachten, dat licht helpt degenen die zo streven, dat eeuwige Wetten werken in het weven der Schepping, volgens welke alleen de mens alles in te richten heeft. Hij wees daarop, dat als grondslag de schoonheidszin zich in alles moet ontplooiën, als afbeelding van hemelse harmonie. Als fundamentele Scheppingswetten noemde Hij de Wet van het evenwicht van het geven en nemen, de Wet van de aantrekking van de gelijke geaardheden, de Wet van de zwaarte en de Wet van beweging. Hij legde uit, dat de mens zich daarnaar te richten heeft. Hij verkondigde de mensheid de grote reiniging door het Ingrijpen van God in het wereldgebeuren, doordat door de Godgezondene de goddelijke Wil direct in het grofstoffelijke werd geplaatst en het mensenwillen daardoor zijn recht tot leiding van het stoffelijke werd onterfd, dat het Rijk der Duizend Jaren een grote leerschool voor de mensheid zal worden, dat het daarna, als Lucifer weer werd ontketend, bestaan moet of voor altijd worden teruggetrokken. Hij legde duidelijk en met begrijpelijke woorden de ware verhoudingen tussen God en Zijn Schepping, Hij legde Oorsprong en Betekenis van de Schepping uit, want alleen Hij kon alles overzien, want Hij was de Wereldleraar.

Hij putte uit het Levend Weten, dat Hij zelf in Zich droeg, daar Hij de Zoon van God was. In Zijn Woorden lag Vervulling van goddelijke Beloften, Zij waren Ontknopingen, levende Daden. In deze zin sprak Hij in mei 1931 tijdens het Feest van de Heilige Duif:

"Ik sprak steeds voor de ganse Schepping! Mijn Zending betreft de Werelden! Niet alleen het stofkorreltje daarin, dat jullie aarde noemen! En deze Wereld is reeds gereinigd behalve uw deel! Want Mijn Woorden braken daar uit, nauwkeurig zo streng en verschrikkelijk, zoals ze hier zich zullen tonen. Wat weten jullie daarvan, wat allemaal er reeds gebeurd is! Jullie aardse mensen met de kleine kring van geestelijke kennis, die op uw wens bij mijn Woorden meerdere keren getuigen mochten zijn van Vervullingen, die Mij en mijn Zending gans alleen betroffen. Jullie werden toegelaten tot de Feesten, niets meer! Er werd u de gelegenheid gegeven voor de Doop, opdat jullie aan het Licht verzegeld waren!

Jullie echter namen het zoals voor u gezegd op! En aanmatigend dacht u aan uzelf zoals zo dikwijls, als middelpunt van dit geweldige, voor u onvoorstelbaar gebeuren. -

Zo toonden mij de mensen opnieuw, hoe weinig zij de grote Boodschap opgenomen hebben, hoe levenloos het in hen bleef en ook hoe weinig waard ze zijn, om de Genade te genieten, om wetend als mens in zulke grote Handelingen te staan! Speels, met het wijze gebaar van een voorzichtige rechter voor zich zelf, verspilden zij hun tijd in het afwachten om te rijpen!

Aan uiterlijkheden gans alleen, legden zij weer waarde zoals in de tijd van de Zoon van God op aarde, hoewel zij wisten, dat zich sterke strijd in de uiteindelijke beslissing over het zijn en het niet-zijn van ieder individu zich in de geest afspeelde.”

En verder maakte Hij op 29 november 1931 bekend:

“Wanneer Ik van hieruit tot u spreek, zo is het niet alleen de in de geest zo trage aardse mensen, maar veeleer tot die miljarden, die lichtere vlakken van het Heelal bewonen, die, strevend naar het Licht, dorsten naar Mijn Woord, om daarnaar te leven in blijde dankbaarheid! ---

Tiny vergeleken met deze is het aantal van alle bewoners van deze kleine Aarde hier. - Daarom speelt het voor mij ook geen grote rol, of deze aardse mensen mijn Woorden beluisteren en zich ervoor openen, of ze zich gesloten houden. - Ik vervul! - Ik veranker nu in deze dichte materie de Wil van God met mijn Woord onveranderbaar, onuitroeibaar!

En Het wordt daarbij in alle kosmische delen uitgedragen, dringt zoals het loeien van een storm door, het valse brekend, het juiste versterkend, daarbij deuren openend, die naar een tot dusver onvermoed Licht leiden.

Nog alvorens uw denken mijn Zinnen goed kan bevatten, zijn Ze in vele rijken reeds werkelijkheid geworden! Daar worden mijn Woorden reeds geleefd, alvorens jullie ze goed begrepen hebben!

Wat jullie hier in de dichte stoffelijkheid nauwelijks waarneemt, ontstaat onmiddellijk zoals Zwaardslagen van de zwaarste aard in de lichtere Rijken, of zoals verzachtende balsem, als genezende olie zoals ook bevrijdende verlossingen! Al naar de aard van de rijken en de zielen.

Juist daarom echter is het des te opvallender om te bemerken, dat jullie hier aan de Bron zo weinig moeite doen, waar jullie daartoe nog gans bijzondere Kracht ontvangen voor de activiteit van de geest! Het valt in alle kosmische delen op, dat jullie de Kracht voor het grootste deel helemaal niet gebruiken voor het doel, waarvoor jullie op de Berg en dichtbij mij zijn, maar dat zo menige nog het tot nu toe alledaagse leven hinderend aan de spits van hun doen en denken willen laten staan.

Dikwijls zonder het te begrijpen staan duizenden om u heen uit de kosmische delen, die u onbekend zijn, zij trekken treurig weer weg, ontgoocheld, want zij willen van u leren, aangetrokken door de Kracht van het Licht! Zij nemen als gans vanzelfsprekend aan, om hier alles voorbeeldig voor het Heelal te vinden, reeds als grondslag voor het Rijk der Duizend Jaren!

Jullie zien dat niet! Je tracht u er echter ook zelfs niet bewust van te worden, daar de familie en de meest alledaagse noodwendigheden uw denken nog omstrengelen, u regeren, nauwkeurig zoals nog in de lagere gebieden, waar het dit grondkwaad naar de noodwendige vernietiging vormt!

Maar de zwaarte van dit vlak van dichte materie beschermt u niet meer tegen de oordelende en reinigende doordringende Krachten van mijn Woord; want het verdicht zich in buitengewone snelheid onder verhoogde werking van alle oorspronkelijke

Scheppingswetten, treft u dan plotseling, onverwachts, van de ene dag op de andere, in uw eigen, zo grofstoffelijke soort. Met onverminderd geweld in gelijke mate, hoe het in de vlakken van lichtere aard dadelijk getroffen heeft!

Vergist u daarin niet! Niet één van de Woorden is verloren gegaan van al diegenen, die jullie hier konden horen, maar niet levend in jullie liet worden. Wat nog niet vrijwillig is gebeurd, zal met griezelige kracht nu spoedig worden afgedwongen.”

Na bittere ervaringen in tijden, waarin Hij eerst wandelde als Vreemdeling onder de aardse mensen, nog onbewust van zichzelf en Zijn ware Opdracht, worstelde Hij om de juiste vorm van het Woord, die Hij uiteindelijk neerlegde in het boek *“In het Licht der Waarheid”*, de Graalsboodschap. Maar toen Hij dit in het jaar 1931 voltooid had, bevestigde Hij steeds dezelfde onveranderlijkheid voor alle tijden. In het slotwoord van de Graalsboodschap van 1931 wordt gezegd: *“Abdruschin heeft nu Zijn Boodschap aan de mensheid nu voltooid.”* Daar echter het Goddelijk Woord de Volkomenheid in zich draagt, die zich ook toont in een zelfbinding – want de Volkomenheid hoeft, kan zelfs helemaal niet veranderd worden, zonder daarbij onvolkomen te worden – het kan niet anders zijn.

“Want waar veranderingen of nog verbeteringen mogelijk zijn, daar is er geen Volkomenheid en die is er ook nooit geweest!”²

Alles wat Hij ooit geschreven heeft, wijst alleen de onveranderlijkheid van zijn Woord. Dit geeft zich weer zowel uit de betekenis van Zijn Lezingen zelf, als ook uit de uitdrukkelijke verklaringen daarvan. Volgens zijn uiteenzettingen verbied zich ook de gedachte, dat het Woord weer veranderd zou kunnen worden ter wille van een falen van de aardse mensen. Want Hij zei:

“... De opbouw van mijn Boodschap is verbonden met het geheim van de Alwijsheid, die de mensengeesten en hun bekwaamheden beter kent dan als jullie mensen het kunnen. En aan deze Wijsheid moeten jullie zich in alle gevallen voegen, anders bereiken jullie nooit, wat jullie nastreven!

Ik geef jullie de Boodschap niet, opdat jullie ermee kunnen handelen, volgens uw goeddunken, bij het door te geven aan de mensen, maar ik stel als voorwaarde, dat Het onwrikbaar moet blijven in alles, wat Het bevat en zoals Het is! Wie de minste betekenis, het minste woord wil veranderen, ook wanneer met de beste bedoelingen, maakt zich schuldig!

Het is het Heilige Woord van God, dat de mens niet mag aanraken, om het aan te passen op een wijze die hemzelf beter uitkomt of die de trage menselijke geesten beter kunnen begrijpen!

De opbouw moet blijven, zoals ik Het u heb gegeven. En wie daaraan te tornen tracht, moet worden uitgeschakeld van de genade, om anderen daarvan aan te reiken. Er is al genoeg daarin reeds gezondigd met Jezus' Woord, waar menselijke schranderheid wilde ziften, alleen omdat ze het niet begreep, en omdat zo menig dingen ongemakkelijk verscheen voor aardse verwezenlijking. Men liet het daarop veel liever

---

² Naklanken 1 Voordracht nr. 27 *“De Ster van Bethlehem”*

aards bestaan en het Woord verbuigen, opdat Het overeenstemming vond met de menselijke aard van denken.

In haar Opbouw biedt de Boodschap aan de menselijke ziel een voortdurende opwaartse vooruitgang tot naar haar opperste voltooiing! Let er op, laat u nooit verleiden, om ervan af te wijken.

Bedenk, het is een leiden van u! Bij het leiden gaat men gestaag vooruit en springt daarbij niet telkens weer achterwaarts naar plaatsen, die men reeds lang gepasseerd is.

Behandelt het Heilige Woord niet zoals het tot dusver gebruikelijk was in tempels en in kerken. Neemt niet afwisselend delen uit het midden, het begin of het einde, om ze dan toelichtend en verklarend te bespreken, maar gaat daarin altijd alleen de ene zekere weg, die ik u in Haar opbouw gaf. Het Woord moet niet naar de mensen overeenstemmen, maar alle mensen naar het Woord! Want het Woord is, maar mensen moeten nog worden.

Deze keer moet de mens het Woord naderen, niet het Woord tot individuele mensen.”³

En verwijzend naar zijn Werk van 1931 zei Hij:

“Ik heb u de Boodschap gebracht, die de mensen op aarde nodig hebben, wanneer zij geestelijk opwaarts willen komen! Kijk er gewoon recht in! Maar in het beste geval vinden jullie het mooi... en meteen vragen over dingen, die jullie toch nooit zullen kunnen begrijpen. Daarom zijn ze u ook niet van nut.

*Maar wanneer jullie eenmaal de hele Boodschap goed in u hebt opgenomen en ieder woord ervan in u hebt ervaren, doorleefd, om het vervolgens in daden om te zetten als een vanzelfsprekendheid van uw bestaan op aarde, dan wordt het uw eigen zoals uw vlees en bloed, dat jullie op aarde nodig hebben voor de vervulling van uw aardse tocht.
....*

... Ongewijzigd moeten jullie mijn Boodschap van de eerste tot het laatste woord laten, als het u nut moet brengen. Jullie moeten het eerst in u ervaren, om het dan naar buiten toe in uw leven vorm te geven! Als jullie zo handelen, dan doen jullie het juiste, en lichte Hoogten zullen zich voor jullie geest openen, waardoor jullie naar het hoogste Rijk kunnen gaan waar de gezegende menselijke geesten met vreugde werken, dat jullie het Paradijs noemen. Daar zullen jullie dan het Rein Geestelijke voorvoelen, en jullie zullen de Kracht van het Goddelijke aanvoelen, waarvan ik jullie beschrijvingen gaf als beloning. Dan zullen jullie geen vragen meer willen stellen, want in uw geluk zullen jullie zonder verlangen zijn! Dan zal het intellect niet meer kwellen, omdat jullie alles ervaren.”⁴

Hij legt de betekenis van Zijn Geschriften uit, toen Hij reeds voorzag dat de mensen Zijn Woord nooit ongewijzigd zouden laten:

---

³ Naklanken 1, Voordracht nr. 58 “Ik zend u”

⁴ Naklanken 1, Voordracht nr. 61 “Hoe de Boodschap op te nemen is”

“Ik vervul, omdat het eens was beloofd, dat ik de Schepping zou openbaren aan de ontwikkelende zoals aan de geschapenen geesten, dat Ik u de sleutel voor het begrijpen van elke gebeurtenis in de Schepping zou geven.

Beheert alle kennis alleen met trouw; want nooit meer kan zulk een Heil en Genade opnieuw over de aarde komen. Doordat Ik u dit alles vertel, worden jullie de hoeders van alle sleutels! Wanneer jullie vlekken laten opkomen, of slechts een klein deel verbuigt, zullen zij deze geheimen van de Schepping niet meer openen, en de deuren zullen wederom gesloten blijven voor de ontwikkelde geesten, niet alleen voor een lange tijd, maar ditmaal voor altijd!

Deze verantwoordelijkheid rust nu op u, die ik voor dit ambt heb uitgekozen onder alle mensen, zoals Jezus eens met Zijn discipelen deed, toen Hij op de aarde was. ...

... Maar deze keer is het gemakkelijker voor jullie; want Ik spreek niet alleen tot jullie, maar Ik schrijf alles op, zodat de vervorming van het Heilige Woord nooit meer zo verwoestend kan komen, zoals het was met het belangrijkste dat Jezus destijds zei.

Ook is mij deze keer veel meer tijd gegeven, om u in alles in te leiden, zodat jullie precies kunnen leren, wat Gods Wil is en wat Hij van u eist, nadat Hij u alles heeft gegeven, wat jullie nodig hebben om van uzelf bewust te worden.”⁵

In 1936 kwam het tot de grote breuk met het grootste deel van de geroepenen, die zich van Hem afwendden, want Hij gans duidelijk niet aan hun verwachtingen had voldaan. Maar reeds in 1931 tijdens het Feest van de Heilige Duif herkende en berispte Hij de tekortkomingen van de mensheid – en waarschijnlijk ook die van vele lezers en geroepenen – toen Hij over de mensheid sprak:

“Zij wachtte op de vervulling van mijn aanwijzingen op komende gebeurtenissen in de dichte materie! Maar met deze aanwijzingen moesten de zielen van al degenen die er weet van hadden, zich in waarneming ontwikkelen tot een rijpheid die de Stralen van mijn Ster gemakkelijker verdraagt. Daarmee zouden zij niet alleen zichzelf hebben gewonnen, maar hadden kunnen helpen, voorbeeldig, met nieuwe, rijke kennis onder de lijdende mensheid, wanneer deze nu zich moet veranderen, om de zielen en de aardse lichamen aan te passen aan een nieuwe tijd, die nu begint.

Maar dit alles hebben zij verzuimt! Zij droegen mijn Woorden niet levend in zich, maar lieten twijfel over mijn Zending opkomen, alleen omdat het huis van de buurman tot dusver nog rustig bleef staan.

Zo is de mens! Zij hebben daarmee veel verloren! Veel meer dan zij zich kunnen indenken. Want zij droegen de overtuiging van mijn Boodschap slechts voorwaardelijk in zich, afhankelijk van de vervulling van de grove materie-gebeurtenissen, waarover Ik had gesproken, maar die slechts als het gevolg van de grote Geestelijke Gebeurtenis, als allerlaatste gevolgen van de Vernieuwing in het Heelal moeten worden beschouwd!”

Bepaalde grove stoffelijke gebeurtenissen hebben niet plaatsgevonden zoals de mensen hadden verwacht ten tijde van het Laatste Oordeel. Dit was reden genoeg voor hen die

---

⁵ Naklanken 2, Voordracht “De geestelijke vlakken IV”

geroepen waren om zich van Hem af te keren. Maar zij verloren uit het oog dat de strijd in de eerste plaats geestelijk was en dat zij zelf aan deze geestelijke overwinning hadden moeten deelnemen door hun absolute van overtuiging waarin de fundamentele voorwaarde ligt om het in gang zetten van de repercussies op het materiële vlak. Nadat Hij reeds verraden en verlaten was door Zijn eigen volk, na Zijn eerste gevangenneming, die veroorzaakt was door toedoen van Zijn naaste vertrouwelingen, sprak Hij deze woorden op 29 december 1937, op het laatste Feest gevierd met de mensen op de Vomperberg:

“Jezus had één verrader, ik echter heb er 100!

(...)

Ga nu en ervaar! Ik heb u niets meer te zeggen!”

Ja, zelfs na een tweede opsluiting door de nationaal- socialisten in 1938 en uiteindelijk in huisarrest aan het laatste stadia van zijn Leven aangekomen, schreef Hij in oktober 1939 in Kipsdorf zijn verklaring ondertekend met de naam Oskar Ernst Bernhardt getekende, waarin te lezen staat:

“Aan deze Woorden, die nu van mij zijn, is het geringste niet veranderd. Zij zijn heden nog precies zo te lezen, als zij vanaf het begin waren, en kunnen als bewijs en basis van mijn antwoord gelden.

Zo zoals ze nu nog zijn, waren ze vanaf het begin. Indien de eigen overtuiging van de een of de ander door andere invloeden of bedoelingen zouden zijn verschoven of veranderd, dan kan ik niet beschuldigd worden van de bedoeling van enig bedrog!

Er is van mijn kant niets anders gebeurd of veranderd, maar alles is zo gebleven, woord voor woord. En deze Woorden zijn mijn onveranderde, volle overtuiging, waartoe ik nooit een andere mens heb willen overtuigen, omdat ik zelf alleen maar vreugde in het werk heb en het mij onverschillig is, wie en hoeveel mensen dan zeggen, dat dit hun overtuiging is.

In deze reeds door mij geschreven Werken, die de inhoud van mijn wil helder en duidelijk openbaren, heb Ik de ware taak van mijn leven herkend, die volgens mijn overtuiging is de wegen te openen naar een nieuwe kennis op aarde! Een tot dusver onbekende kennis van de Schepping, die de mensen innerlijke helderheid en stevigheid geeft.

Om deze reden beschouw Ik mijzelf ook als een door God gezondene, omdat een mens uit zichzelf nooit de werken had kunnen schrijven die betrekking hebben over dergelijke kennis, met volledig nieuwe en toch eenvoudige verklaringen, zonder daartoe te zijn voorbestemd door bijzondere bekwaamheid. Er moet dus ook een bijzondere band zijn met de Goddelijke Wijsheid.

Voor mij zijn de Werken zelf het bewijs hiervan, daarom leefde ik zonder twijfel deze overtuiging, zonder er enig voordeel uit te willen behalve dan de vreugde om zulke dingen voor de mensen te kunnen schrijven.”

3. De versplinterde Waarheid.

Wie zou nu, na al deze uitspraken, kunnen aannemen, dat Abdruschin ooit ook slechts in de verste verte aan gedacht zou hebben, om zijn Graalsboodschap en zijn verdere Geschriften te veranderen of te herschikken? Hij zou de fundamentele Betekenis van zijn Geschriften omgestoten hebben, wanneer Hij ook slechts een komma veranderd zou hebben uit liefde voor de mensheid. Weliswaar moest Hij oorspronkelijk het Woord vormen om het aan de mensen aan te passen, maar het was ook verbonden met een Levende Werking, die nooit herroepen kon worden, zelfs wanneer fysieke regels veranderd zouden worden. Want Hij verleende aan Zijn Woorden, door het voorlezen, dezelfde ja ook Levende Werking, die daarmee als Levend Woord in de hele wereld werd uitgedragen en die daarom niet meer kon worden herroepen. Het Woord van de Graalsboodschap werd niet alleen voor deze aardse mensen gegeven, maar voor de hele wereld, zoals elke Boodschap van God, elk Woord van de lichte Waarheid, een levend Gebeuren is!

In de verbinding van het Goddelijke met het Woord dat door Hemzelf is gegeven ligt het bewijs van Zijn Volkomenheid. De Volkomenheid kan en hoeft niet veranderd te worden. Het kan alleen zijn, dat waar het afhangt van de medewerking van de mensen, zij alleen in hun eigen nadeel handelen door de uitwerkingen van de Wetten te dwingen andere dan de bedoelde wegen te volgen, die uiteindelijk tot hun eigen vernietiging leiden. Maar dit zijn mogelijkheden waarmee Abdruschin reeds rekening had gehouden, in zijn Boodschap en in de teksten van de Naklanken die erop volgden. Want Hij zei: *“Als jullie falen, zal de wereld uiteenvallen.”*, wat zou leiden tot *“gevoelloosheid”*, de titel van Zijn allerlaatste openbare Voordracht in 1937.

Ondanks de kristalheldere uitspraken van de Mensenzoon en de inherente logica van Zijn Woord dat alleen het Woord is en de mens eerst moet worden, en dat alleen de ware mens het zich eigen moet maken, wordt gemeld dat Hij een volledig herziene versie van de Graalsboodschap achterliet vlak voordat Hij de aarde verliet. Na de tweede wereldoorlog rond 1949 werd een ingrijpend gewijzigde versie van de Graalsboodschap gepubliceerd, en zelfs na 1949 werd zij nog verder herzien als de zogenaamde “laatste hand uitgave”, die werd gepubliceerd door de Stiftung Graalsbotschaft opgericht na de oorlog.

In het licht hiervan verwondert het, dat zelfs in de eerste naoorlogse jaren een restvoorraad van reeds gedrukte Boodschappen uit 1931 werd verspreid met nieuwe informatie-etiketten “Verlag Maria Bernhardt”. Dit, ondanks het feit dat de zogenaamde “laatste hand” versie met grote heftigheid werd verdedigd, als de enige geautoriseerde versie. Pas in 1949, na de eerste druk van de herziene Boodschap, begon de verspreiding van de gewijzigde geschriften. De “oude” geschriften werden “verwijderd” uit het kader van de Graalsbeweging die was opgericht door Zijn Weduwe Maria Bernhardt, en de aanhangers moesten ze zo spoedig mogelijk teruggeven aan de leiders van het Graalbestuur of ze anders vernietigen. Zij die nog steeds toegeven de “oude geschriften” te lezen of deze als authentiek beschouwen, worden vandaag de dagen uitgesloten als in het verleden. Zij worden beschuldigd van het niet respecteren van de Wil van de Mensenzoon. Later werden de resterende voorraden van de Boodschap van 1931 verbrand op het hoofdkwartier van de Graalbeheer op de Vomperberg.

Dit alles is gebaseerd op de verklaring van de dochter van Maria Bernhardt, Irmgard Freyer, (later Irmgard Bernhardt genoemd), dat zij zelf Abdruschin heeft geholpen een reorganisatie te geven aan de Graalsboodschap en dat er eind 1941 al een voltooid exemplaar klaar lag om gedrukt te worden.

Het is inderdaad moeilijk voor te stellen dat deze bewering niet waar is, want Irmgard een zeer gewaardeerde persoon. Het moet echter gezegd worden, dat een onderzoek van het Woord vóór Abdruschins dood tot onontwarbare tegenstrijdigheden leidt. Deze overduidelijke tegenstrijdigheden worden eenvoudigweg geopend voor de ogen van een ieder die zonder vooroordeel en zonder aanzien van de persoon een onderzoek instelt.

De objectieve lezer komt in ieder geval vroeg of laat op het punt waarop hij zich moet afvragen of hij op de verklaring van Irmgard moet vertrouwen ten koste van het aanvaarden van onverklaarbare tegenstrijdigheden met betrekking tot de inhoud van de geschriften van Abdruschin die vóór zijn dood zijn gepubliceerd. Ofwel komt hij tot het besluit, dat het eenvoudig geloven in een veranderde Graalsboodschap niet verenigbaar is met het objectieve onderzoek, dat reeds aan het begin van de Boedschap geëist wordt: maar dat het in feite gaat om een persoonscultus op grond van zijn reputatie, die bovendien in tegenspraak is met het Woord van de Auteur zelf. Als een volslagen onbekende de verandering van de Graalsboodschap had gemeld, zou het moeilijk zijn hem krediet te geven; alleen, omdat het van gezaghebbende personen komt, wordt het geloofd. -Hoe echter verenigt zich dit met de gedachte "*Schenk geen aandacht aan de brenger*"?

Met nuchtere objectiviteit onderzocht, zoals de Graalsboodschap leert, zijn de veranderingen in de Graalsboodschap niet gebaseerd op Zijn Woord zelf. Een verklaring is altijd gebaseerd op veranderende uiterlijke omstandigheden, zoals de dood van de Mensenzoon, het falen van de mensen, of politieke omstandigheden. Maar het is juist de grondgedachte van het Woord van de Graalsboodschap, dat Het zich niet hoeft aan te passen aan "omstandigheden", want het Woord is Nobel, Subliem en Tijdloos. Of de mens het aanvaardt of niet, was voor de Auteur om het even, zoals Hij uitdrukkelijk schreef.

"De Waarheid is onbuigzaam, glashelder, onpersoonlijk! Dat is zo! Het komt de mens niet tegemoet en dient hem niet! Hij kan er ook geen gebruik van maken, zoals hij zichzelf graag zou willen doen geloven! Maar de mens moet zich voor Haar beschikbaar stellen, als hij wil blijven bestaan. ... Zo is het ook met mijn Woord! Het wordt door de zwakken als wreed verworpen, omdat het ontgoocheling brengt aan elke illusie, die vreesachtig de natuurlijkheid van de strengheid van de Reine Waarheid tracht te verbergen.

*Hoe weinig bespeurt de mens de verschrikkelijkheid van de onverbiddelijke koude objectiviteit in Godswil!"*⁶

Bovendien voegde Abdruschin eraan toe: "*Jullie moeten alles nemen of niets!*" – Deze woorden verbieden ook het idee van de toelaatbaarheid van schrappingen. Het Werk is een Geheel, waarvan niets kan worden weggenomen, het Woord geldt onvoorwaardelijk en volledig.

---

⁶ Feest van de Heilige Duif, 1931

Evenmin valt te verklaren, waarom een mensheid, die zo achtergebleven in haar begripsvermogen, zich zo spoedig moest confronteren met een uitgebreide Kennis, die de basis Kennis, gegeven door de Graalsboodschap van 1931, ruimschoots overtrof. In feite werden in de zogenaamde "laatste hand"- uitgave, talrijke Voordrachten verzameld die later zouden worden aangeboden in de "Naklanken voor de Graalsboodschap", en in latere Voordrachten, waardoor zij werden gereserveerd voor hen die zich de basiskennis van de Graalsboodschap volledig eigen hadden gemaakt. Deze "Kennis van de laatste dingen" had niet voor iedereen onmiddellijk toegankelijk moeten zijn. Toch zou men natuurlijk verwachten, dat een mensheid, achtergebleven in haar stadium van geestelijke ontwikkeling, eerst aan de basiskennis zou moeten werken en deze verdiepen, alvorens toegang te krijgen tot de meer uitgebreide Kennis. Maar dit is in strijd met de nieuwe opbouw van de zogenaamde "laatste hand"- uitgave.

Anderzijds zijn, in deze "laatste hand" -uitgave, de fundamentele Voordrachten van de Graalsboodschap van 1931, die een volledig begrip van de Zending van de Mensenzoon mogelijk maken, geschrapt. Aldus werden inbreuken op de Kennis teweeggebracht. De Graalsboodschap van de Mensenzoon werd verbrijzeld. Er ontbreekt bijvoorbeeld de sleutel tot de vraag naar de voorwaarden die nodig zijn voor de komst van het Rijk der Duizend Jaren. Zeker het onderwerp van het beloofde Koninkrijk wordt aangesneden, maar de sleutel tot de poort die het kan openen wordt niet gegeven.

Al met al wordt het duidelijk, dat het begrip zelf van de "Graalsboodschap" fundamenteel werd gewijzigd. Oorspronkelijk vertegenwoordigde de Graalsboodschap de hele basis van Geestelijke Kennis die eerst en vooral begrepen moest worden, voor het geestelijk overleven. Later bouwden de volgende Voordrachten voort op dit fundament, verzameld in de "Naklanken aan de Graalsboodschap" die toen op hun beurt moesten worden gepubliceerd. De zogenaamde "laatste hand" uitgave ontwricht deze constructie door de notie van de "Graalsboodschap" om te zetten in een veel groter volume van teksten, en tegelijkertijd deze basis zelfs te verkleinen door passages in te korten.

In ieder geval staat vast, dat de uitgave van de Boodschap die nu als "laatste hand" wordt aangeduid, niet de versie van 1941 kan zijn die door Irmgard als "klaar om te worden gedrukt" werd omschreven, anders zouden er geen wijzigingen moeten zijn tussen die van 1949 en die van de later verschenen uitgaven. - De vraag rijst dan: welke hand regeerde uiteindelijk het onderzoek en correctie van het Woord.

De aanhangers van de zogenaamde "laatste hand" uitgave houden nog steeds vol dat "het Woord" als zodanig hetzelfde blijft, dat alleen de vorm veranderd is. Maar deze gedachte stort onmiddellijk in elkaar, want Abdruschin legde uit:

"De opbouw van mijn Boodschap is verbonden met het geheim van de Alwijsheid, die de mensengeesten en hun bekwaamheden beter kent dan als jullie mensen het kunnen. En aan deze Wijsheid moeten jullie zich in alle gevallen voegen, anders bereiken jullie nooit, wat jullie nastreven!"⁷

---

⁷ Naklanken 1, Voordracht nr. 58 "Ik zend u!"

Het is dus in de opbouw en de opvolging van de Voordrachten zelf, dat de Alwijsheid ligt. Maar als veranderingen toelaatbaar of nodig waren geweest, dan zou deze Alwijsheid in minder dan tien jaar zijn omgevormd, zij zou wijzer zijn geworden. Maar wat voor soort "Alwijsheid" zou het dan zijn? Bovendien werd niet alleen de volgorde van de Voordrachten veranderd, maar er werden massale schrappingen, en ook toevoegingen en correcties aangebracht. Door het schrappen van enige Voordrachten en het toevoegen van andere passages is ook de inhoud duidelijk gewijzigd, soms zelfs in zijn tegendeel veranderd. De veranderingen zijn zo aanzienlijk, dat men in termen van auteursrecht, uiteindelijk van een nieuwe schepping kan spreken, reden waarom door de nieuwe uitgave nieuwe auteursrechten werden gecreëerd, die uiteraard los stonden van de rechten aan de oorspronkelijke uitgave van 1931, en die zeker voordelen opleverden voor de uitgever.

De veranderingen in de naoorlogse uitgave worden onder meer daardoor gekenmerkt, door het schrappen van talrijke aanwijzingen betreffende die op het verblijf van de Mensenzoon op aarde als voorwaarde voor het in werking stellen van bepaalde profetieën die nog niet vervuld waren. Daarmee blijft echter de huidige uitgave schatplichtig aan een antwoord op dit punt, hoe deze profetieën geacht worden in vervulling te gaan.

De veranderingen kunnen op het eerste gezicht een onverbiddelijke logica lijken, als men de omstandigheden van de naoorlogse situatie en de dood van de Heer in aanmerking neemt. In de algemene politieke context van de "denazificatie" was het zeker niet opportuun om duidelijk te spreken over de komst van een "Führer", een Gids van het Rijk der Duizend Jaren. De terminologie van de Boodschap was oppervlakkig beschouwd, politiek aanstootgevend, heden zouden wij zeggen "*politiek incorrect*". De nazi's waren erin geslaagd de heilige geestelijke begrippen, en beloften te verdraaien, net als de bijbehorende idealisering van de adel van de mens voorgoed te ondermijnen. Zij hadden dus de weg naar de bevrijdende Waarheid verder gesaboteerd. Zo lijkt het op het eerste gezicht logisch te begrijpen dat, met het oog op het vertrek van de Zoon des mensen, alles wat op Zijn aardse aanwezigheid als noodzakelijke voorwaarde berustte, afgeschaft moest worden.

Het toont ook de uitdrukking van de algemene verbijstering van de weinige overgebleven aanhangers, die opnieuw proberen te bouwen in de zin van het Woord, maar deze keer zonder de Mensenzoon. Maar zo werd alles mensenwerk. Want de Waarheid is onveranderlijk waar. – De verbijstering echter duurt tot de dag van vandaag voort, omdat niemand wou toegeven, wat er werkelijk was gebeurd, niemand kon uitleggen of en hoe het na de 6 december 1941 werkelijk verder moest gaan.

En toch was er waarschijnlijk een andere weg: de ogen van de mensheid te openen, voor het verlies dat zij had geleden door het heengaan van de Mensenzoon en in haar het ware heimwee naar de Mensenzoon te laten herleven. Want alles hangt af van Zijn Verblijf op aarde; Hijzelf profeteerde Zijn Komst aan het einde van het Oordeel. Als in de Graalsboodschap van 1931 verschillende keren tot uitdrukking wordt gebracht, dat bepaalde wegen voor de mensheid alleen openstaan door de aardse Tegenwoordigheid van de Mensenzoon, dat de genade van de grote Reiniging zelf Zijn Tegenwoordigheid vereist, en dat als de mensheid zich niet vastklampte aan deze mogelijkheden, dan zou tegelijkertijd het Oordeel in het Woord liggen.

Deze voorwaarden kunnen niet worden veranderd alleen omdat de mensheid faalde of omdat men de overeenkomstige passages zijn uitgewist. *“Onverbiddelijk, koud en zakelijk”* beschouwd moeten wij vaststellen: de situatie van de mensheid sinds het heengaan van de Mensenzoon is veel wanhopiger dan zij bewust kan beseffen. In plaats van de mensheid het besef van haar eigen falen te tonen, van haar de kansen te tonen die zij heeft gemist, in plaats van de vlam van hun verlangen op te wakkeren naar het Licht dat haar zal leiden naar de Helper die alleen haar kan redden, heeft men de indruk in stand gehouden dat men voortaan zonder Hem kan volbrengen wat de mensheid reeds met Hem niet heeft kunnen doen.

4. De onvoltooide Zending.

De Zending van de Mensenzoon is tot dusver onvoltooid gebleven door het falen van de mensheid, Zijn aardse Verblijf werd verkort. Maar met Zijn vertrek bleven alle gebeurtenissen afgesloten die rechtstreeks verband hielden met Zijn tegenwoordigheid op aarde en die tot dan toe niet konden worden vervullen. Wat blijft staan, is Zijn Komst voor het laatste Oordeel, waarvan Hij het begin heeft uitgelokt, maar waarvan Hij alleen het einde kan bepalen. Er blijft ook een vraagteken staan bij het gedeelte over de profetieën, die de actieve deelname van de mensheid vereisen. Want de Zending van de Mensenzoon bestond uit verschillende taken.

Enerzijds bestond Zijn Zending in het voor de laatste keer brengen van de reine Waarheid, het Woord van God, in overeenstemming met de Voorbede van Jezus. Hij vervulde deze Taak in 1931 door de voltooiing van de Graalsboodschap. Deze verdere, laatste verkondiging van het Woord van God was oorspronkelijk niet voorzien, maar een hernieuwde Daad van Genade, die de mensheid de mogelijkheid moest geven maken, het Oordeel te overleven en daarna een Koninkrijk op te bouwen zoals God het wilde. Want Hij bracht de kennis van de Schepping voor de laatste keer vóór het Oordeel, terwijl het oorspronkelijke plan was dat Hij "alleen" als Rechter zou komen en dit ook alleen "door op de wolken te komen".

Met de voltooiing van deze vrijwillige extra taak manifesteerde de beloofde Rechter in Abdruschin in de gestalte van de Mensenzoon. Daarom schreef Hij ook in zijn Slotwoord van de Graalsboodschap:

SLOTWOORD.

Abdruschin heeft nu Zijn Boodschap aan de mensheid voltooid. In Hem ontstond na de voltooiing nu de Godgezonde Mensenzoon

IMANUEL

die door de Godszoon Jezus Zelf beloofd werd aan de mensheid voor het Gericht en voor de verlossing, nadat oude profeten reeds op Hem gewezen hadden. Hij draagt de tekens van Zijn hoge Zending: het levende Kruis der Waarheid, stralend uit Hem, en de Goddelijke Duif boven Hem, zoals ze de Godszoon gedragen heeft.

Mensheid, ontwaak uit de slaap van jouw geest!"

Een andere taak was Lucifer te ketenen; beschrijvingen van dit proces zijn aan de ogen van de ziener gegeven. De eindstrijd was persoonlijk, van aangezicht tot aangezicht, niet op aarde maar in veel duistere streken. De Mensenzoon moest afdalen in de diepte van de duisternis om daar Lucifer de Speer van de Goddelijke Macht, die hij misbruikt had, afhandig te maken. Dit kon alleen worden volbracht door de Mensenzoon, want als aartsengel, die zijn oorsprong had in het Goddelijke-Wezenhafte, kon Lucifer alleen worden overwonnen door een sterkere, dus door iemand die voortkwam uit het Goddelijke-Wezenloze, Imanuel, de Mensenzoon.

De kwestie van het werkterrein van de Mensenzoon, waarvoor de actieve deelneming van menselijke geesten nodig is, is nog niet opgehelderd. Dit werkterrein is nauw verbonden met de belofte van Wederopbouw na de grote Reiniging, met de belofte dat dan een Duizendjarig Vrederijk op aarde onder Zijn Rijk zal worden gebouwd. Maar de eerste voorwaarde voor de mogelijkheid van het Rijk der Duizend Jaren is de bevrijding van de mensheid van haar karma, dat zij in gang heeft gezet door de Zoon van God te vermoorden. Deze karmische ontkenning zal de voltooiing van het Oordeel vormen. Maar door de afwijzing van de Mensenzoon door de mensheid in de jaren 30 van de vorige eeuw werd dit karma nog verder verzaamd. En het is ook nog niet bevrijd van dit karma. Een oplossing kan alleen worden bereikt door een persoonlijke confrontatie tussen de mensheid en de op aarde geïncarneerde Mensenzoon, onder dezelfde materiële omstandigheden waarin dit karma in gang werd gezet. Alleen als Hij zich opnieuw lichamelijk aan de mensheid vertoont, kan het daartoe komen. Zolang dit karma niet is afgelost, is de dreiging van een aardverbrijzeling niet weggenomen. En deze verbrijzeling van de aarde kan echter alleen worden afgewend door de Aanwezigheid van de Mensenzoon tijdens het Oordeel:

“Toen Christus eens over Zijn komst (noteer: de Mensenzoon) sprak, ging het over Zijn komst ten Oordeel! Maar voor het Oordeel was het niet nodig voor Hem om af te dalen naar dit aardse lichaam. In de wolken komend, over deze aarde zijnde, had Hij Zijn Ambt kunnen vervullen! Het aardse leed, de mensenhaat zouden Hem daarmee gans bespaard zijn gebleven. Alleen door Johannes werd toen Zijn komst naar de aarde aangekondigd vanuit het Licht, nadat het Hem op Zijn verzoek was verleend, kort na de moord op de Zoon van God.

Zo komt het, dat de aarde niet zal uiteenspatten bij het Oordeel niet onder de vloek, die op haar rust! Dat was haar oorspronkelijke lot! Maar nu wordt ze slechts gereinigd, blijft behouden!” (...)

“Zijn aardse worden was dus niet vanaf het begin voorzien. Slechts op Zijn verzoek is Hem toegestaan om naar de aarde te gaan voor de afrekening. Met de inwilliging van dit verzoek veranderde het lot van deze aarde; zij werd bewaard van de volledige vernietiging! Na een verschrikkelijke reiniging mag zij worden opgeheven naar het gebied, waar vernietiging geen ingang vindt.”⁸

Gedurende de lange tijdsspanne van het Vredesrijk – duizend jaren moet hier geestelijk worden verstaan, en niet aards – wordt aan de wil van de mensen een sterkere wil gesteld, de goddelijke Wil. De wil van de mensen wordt ontferd van zijn eerdere voorrecht, om als

---

⁸ Naklanken 1, Voordracht nr. 17 “Kerstmis”

leider in de Naschepping te werken. De Goddelijke Wil zal gedurende deze tijd echter niet voortdurend persoonlijk aanwezig zijn in de Mensenzoon, maar telkens een Oergeest, genoemd de Zwaarddrager, drager van Zijn Wil, zal gedurende deze tijd als heerser op aarde heersen. Op het einde van dit tijdperk zal er geen Oergeest meer worden gezonden en zal Lucifer weer worden ontketend. De mensheid moet dan geleerd hebben op de juiste wijze in de Wetten van God te leven. Zou dan nog eens een mislukking komen, dan zou het menselijk geest worden verwijderd. – Voor zover de beloften van het Licht voor de komende tijden.⁹ Maar hun verwerkelijking is verknoopt met de aardse aanwezigheid van de Mensenzoon, die alles inleidt en in gang zet, zoals later nog nauwkeurig zal worden toegelicht.

Maar dat is tot nu toe niet gebeuren. Het is duidelijk dat de verwaandheid van de mensheid tot nu toe niet verslagen is. Het is duidelijk dat wij nog niet leven in een Koninkrijk van Vrede in de zin van God. Want de Mensenzoon kan daartoe weliswaar de mogelijkheid bieden, maar de verwerkelijking vereist de medewerking van de menselijke geesten met als voorwaarde een vrijwillige en onvoorwaardelijk zich-invoegen van alle (resterende) mensheid in de Wil van God. De menselijke vrije wil is nooit uitgeschakeld. God volbrengt ook niet het werk voor de mensen, maar Hij geeft de mogelijkheid en toont de weg, Maar de mensen moeten die steeds zelf bewandelen, in de daad bewijzen, dat zij werkelijk willen leven volgens Gods Wil. Wie zich echter ditmaal niet vrijwillig in de Wil van God invoegt, die schakelt zichzelf uit.

Toen deze Zending in het oer geestelijke werd voorbereid, daar stroomden vele geesten uit verschillende Scheppingsvlakken, om zich de Mensenzoon voor deze Zending toe te beloven. Voor sommige was het de enige mogelijkheid, om het aan de Zoon van God Jezus begane onrecht weer goed te maken, andere waren als lichte strijders uitverkoren, om met hun bijzondere bekwaamheden mee te werken. Dit waren de 144.000, die voor deze Zending waren beloofd op het geestelijke eiland Patmos, en de Mensenzoon moesten volgen op Zijn tocht in het grofstoffelijke. Daarvan berichtte de openbaring van Johannes. Het zijn ook niet alleen de 144.000, die gered zullen worden, maar dit zijn degenen die geroepen zijn, om als eersten de Mensenzoon te dienen, om Hem te ondersteunen bij de opbouw van het Vrederijk op aarde. Deze geroepenen kwamen voornamelijk tot incarnatie in het Duitse volk, dat daartoe in het toenmaals uit geestelijk oogpunt geroepen was. Maar onder het volk van God moet worden verstaan “edele Duitse geest”, die zich in mensen van alle naties bevindt. Daarin ligt de veel bezongen en volledig verkeerd geïnterpreteerde “Duitse geest”, die volledig in zijn groteske en verschrikkelijke tegendeel werd verkeerd. Het is de edele geest, en niet het ras, dat telt. In hun trouw aan het Licht hadden de in Duitsland geïncarneerde mensen de “edele Duitse geest” aan de mensheid moeten voorafgaan, als licht voorbeeld, in plaats van hoogmoedige bringer van gruwel. Maar het overwegende aantal van de geroepenen kwam niet of wendde zich weer af van de Mensenzoon. Ze verloren zich in hun eigenwillen, in het materiële, of volgden een valse leider. Want ze waren ontevreden, waren passief daar, waar ze actief hadden moeten zijn. Duitsland heeft deze roep verspeeld. In plaats van zich aan de Vredesvorst aan te sluiten, liepen zij achter een valse leider aan, voor wiens aardse beloften zij geopend waren, die

---

⁹ Naklanken 1, Voordracht nr. 14 “Het Rijk der Duizend Jaren”

haat aanzette, in plaats van dat het volk zich openstelde voor de geestelijke beloften in de nood en het lijden van de toenmalige tijd.

Nieuws over de Mensenzoon bereikte Hitler door verraders uit de naaste kring van de Mensenzoon. Hitler zag zichzelf waarschijnlijk liever als werktuig van een goddelijk plan, want hij gebruikte voortdurend het woord "voorzienigheid". Maar in zijn mateloze zelfoverschatting was hij slechts een werktuig van de duisternis, dat de massa een belachelijke vervorming van datgene aanbood, wat de ware bestemming van het Duitse volk zou zijn geweest. De hoge geestelijke begrippen werden in hun tegendeel veranderd. En de zoals altijd geestelijk trage massa volgden maar al te graag de leider, die het voor hen reeds zou inrichten, en zagen die ware belofde Leider over het hoofd, die hen op de inspannende weg van de Redding zou hebben geleid door geestelijke erkenning, door eigen alertheid, geestelijke veredeling.

De geestelijke zelfreiniging van ieder individu werd vervangen door een volkeren racistische "reinigingspolitiek". Deze tegenstelling maakte Abdruschin echter natuurlijk tot staatsvijand van het naziregime, want de ware verklaringen over de betekenis van het Rijk der Duizend Jaren pasten nu werkelijk niet in het concept van de nazi's. Abdruschin moest bovenaan de zwarte lijst van de Gestapo hebben gestaan, want toen Oostenrijk in maart 1938 door Duitsland werd overgenomen door de "Anschluss" van nazi-Duitsland, kwam het nog op diezelfde dag tot Zijn aanhouding. Het is waarschijnlijk alleen aan buitengewone hulpen en aan de moed van enkele getrouwen toe te schrijven, dat Hij niet in een concentratiekamp eindigde, uiteindelijk "slechts" onder huisarrest werd geplaatst. Evenwel werd Hij uit Zijn aardse werkingsplaats, de Vomperberg in Tirol, verdreven en van Zijn aardse goederen beroofd, en Hem verdere op schrift stellende werkzaamheid verboden, Hij was geïsoleerd.

5. Het interregnum

Na de tweede wereldoorlog, namen de dingen een andere wending. De eigendommen op de Vomperberg werden aan de weduwe weer terug gegeven. De daar zijnde Graalsnederzetting werd terug tot leven gebracht en tot zetel van de internationale Graalsbeweging.

Wij danken het aan de heer Herbert Vollmann, een van de verantwoordelijke raadgevers en latere leider voor enige ophelderingen over die toenmalige tijd. Volgens zijn verklaringen was weliswaar de Graalsnederzetting in mei 1945 teruggegeven, maar stond, omdat het vroeger (rijks) Duitse eigendom was als gevolg van de onteigening door de nazi's, was er sprake van een "*controle van de bezettingsmacht*" en een "*overheidstoezicht*", die tot op 3 september 1956 moest voortbestaan. Hoe ver deze controle ging, kan alleen maar heden verondersteld worden. – Maar in hoeverre waren de eigenaars van de Graal- vestiging toenmaals werkelijk geestelijk vrij, als zij het verworven bezit op de Vomperberg wilden verzekeren en gelijktijdig rekening moesten houden met het ambtelijk toezicht?

Het worstelen om staatserkenning was duidelijk een doel van de toenmaals leiders in de eerste naoorlogse jaren. Zo wordt door de Heer Vollmann meegedeeld, dat op de 18 maart 1947, de Graalsbeweging als "geloofsgemeenschap" werd aangegeven en om wettelijke erkenning verzocht. Het is onduidelijk, wat men zich werkelijk daarvan verwachtte, want de wet voorzag alleen een erkenning als religieuze gemeenschap. De aanvraag werd eenvoudigweg afgewezen door de overheid, doordat uitdrukkelijk erop gewezen werd, dat het "*bekendgemaakte doel van de Graalsbeweging geen nieuwe religie, kerk of sekte samenstelde en dat ook leden van andere belijdenissen of religiegroeperingen ertoe kunnen behoren.*"

Inderdaad moet men zich de vraag stellen, in welke geest de aanvrager toenmaals gedreven waren, eigenlijk een aanvraag, wanneer ook "slechts" voor erkenning als erkende "geloofsgemeenschap", dus als belijdenis, te stellen. Zou de inwilliging worden, dan zou de Graalsbeweging heden toch wel de in wettelijke spitsvondigheden niet zo ervaren als religie of belijdenis moeten toeschijnen, misschien weliswaar met bijzondere uitdrukking, daar ook leden van andere religies worden toegelaten, maar zeker als een gemeenschap van de aanhangers van bepaalde geloofsinhoud met het zegel van de staatserkenning georganiseerde. Wat echter is dat, als het geen belijdenis is? Misschien mag het verlangen naar staatserkenning daarin gerechtvaardigd dat men zich onder geen omstandigheden in de nabijheid van nationaalsocialistische ideeën mocht begeven, want, zoals reeds tevoren voorgesteld, was een spreken over het Rijk der Duizend Jaren waarschijnlijk niet opportuun in tijden van denazificatie. Ongeacht dit treedt echter hier voor de dag, dat het Woord van de Graalsboodschap zelf buiten beschouwing werd gelaten uit zorg om de omstandigheden op aarde, terwijl dit reeds in het voorwoord van de Graalsboodschap staat:

"Het navolgende Woord brengt niet een nieuwe religie, maar het moet de fakkel zijn voor alle ernstige toehoorders of lezers, om daarmee de juiste weg te vinden, die hen naar de hevig verlangde hoogte leidt."

Of ook in de Voordracht "Dwalingen":

“Ik spreek ook niet tot kerken en partijen, niet tot orden, sekten en verenigingen, maar uitsluitend in alle eenvoudigheid tot de mens zelf.”

Een duidelijk oordeel over geloofsbelijdenissen werd ook reeds gesproken in de eerste voordracht van de Graalsboodschap “Wat zoeken jullie?”, waar wordt gezegd:

“Let niet op de strijd der kerken. De grote Waarheidsbrenger Jezus Christus, de belichaming van de Goddelijke Liefde, vroeg niet naar geloofsbelijdenis. Wat zijn de geloofsbelijdenissen heden trouwens? Binding van de vrije mensengeest, verslaving van de in u wonende Godsvonk; dogma's*, die het Werk van de Schepper en ook Diens grote Liefde te beperken zoeken in door mensenzin geperste vormen, wat afwaardering van het Goddelijke betekent, systematische ontwaarding. Iedere ernstig zoekende stoot deze aard terug, daar hij in zich nooit de grote werkelijkheid daarbij beleven kan, waardoor zijn verlangen naar de Waarheid altijd hopelozender wordt en hij ten laatste aan zich en aan de wereld gaat twijfelen! Daarom ontwaakt!”

Deze vaststellingen van de Graalsboodschap verdragen zich nu werkelijk niet met een aanvraag op van de staat erkende geloofsgemeenschap net op basis van deze woorden. Dit alles schijnt de grondleggers van de Graalsbeweging echter niet daaraan te hebben gehinderd, om zulk een aanvraag te stellen. De ironie daarbij is weliswaar, dat het Woord zichzelf beschermt heeft, en de betekenis waarschijnlijk beter werd begrepen door de bevoegde beambten, dan door de aanvraagstellers zelf. Hoe het ook zij, het openbaart de stichtende geest, die de vroege Graalsbeweging doorwaaide.

Op deze plaats moet ook met de onjuiste voorstelling worden opgehelderd, dat de Mensenzoon zelf ooit zo'n geloofsgemeenschap zou hebben gesticht. De toenmalige zogenaamde Natuurfilosofische Verenigingen waren stichtingen van volgelingen, van wie Hij zich meer dan eens distantieerde. De Graalsnederzetting op de Vomperberg was nooit bedoeld als de kern van een geloofsgemeenschap, maar was het resultaat van altijd meer aandringende zoekenden, die in de nabijheid van Abdruschin wilden leven. Eerst na aarzelen gaf Hij toe aan deze wens naar een vestiging en legde de doelstellingen daarvoor vast in de verklaring met de titel “Mijn Doel” uit 1936, waar staat:

“Altijd weer duiken alle mogelijke en dikwijls onmogelijke geruchten op over doel en oogmerk van de Graalsnederzetting op de Vomperberg in Tirol.

Deze geruchten ontspringen echter uit volledige onwetendheid en worden voor het veruit grootste deel ook met kwade bedoeling uitgaand verspreid, want in werkelijkheid heb ik tot dusver over het algemeen nog geen enkel vaste plan gehad.

Ik schreef gewoon mijn Graalsboodschap neer, die ik mij gedwongen voelde naar de mensheid te brengen. Daar deze Boodschap de kennis van het gehele Scheppingswerk omvat, zo zonder leemten, zoals het tot dusver nog nooit kon worden gegeven, herkennen de mensen daarin nauwkeurig de wegen, die ze te gaan hebben, om tot innerlijke vrede en daarmee tot vreugdevol werk reeds op aarde te komen. Met dit besef ontwaakte in menige lezer het verlangen, om bij mij in de buurt te kunnen wonen, om zich steeds verder in deze kennis te bekwamen en het te ontvouwen tot ervaring.

Door toe te geven aan enkele van de meest dringende van zulke verlangens, ontstond de nederzetting, zonder dat ze voorop was gepland. Daarbij gaf Ik slechts toe aan de noodwendigheid van het ogenblik en vormde enigermate, wat in dit opzicht op mij afkwam. Met het oog op de niet nalatende min of meer fantasierijke of nijd en haat vervulde valse verdichtsel, zal ik nu echter een vast plan beslissen en dit ook bekend maken:

Mijn doel is van geestelijke aard!

Maar ik breng geen nieuwe religie, wil geen nieuwe kerk gronden, evenmin een of andere sekte, maar ik geef in alle eenvoud een duidelijk beeld van het zelfwerkende werk van de Schepping, dat de Wil van God draagt, waaruit de mens duidelijk kan herkennen, welke wegen voor hem goed zijn.

Alles, wat men mij daarbij aan aardse bedoelingen toe te schrijven zoekt, wijs ik af; want zij zijn ontsproten aan vreemde bronnen en komen juist door al degene, die ze trachten te verspreiden en tegen mij te gebruiken.

Politieke verlangens of opvattingen staan eveneens volkomen ver van mij af, want daarin ontbreekt mij het daartoe noodwendige begrip.

De Graalnederzetting op de Vomperberg in Tirol wil ik veranderen tot een

“Toevluchtsoord van Vrede”

en tot een

“Bron van geestelijke Kracht”

voor iedereen, die ernstig naar streeft. Iedere bezoeker van de Berg moet aanvoelen dat wat hij ziet en hoort als waardig navolging, en hij moet dit verlangen onuitwisbaar met zich meenemen, totdat hij zelf zijn aardse leven ernaar vormt.

Zo dragen dan de mensen innerlijk vrede in hun huis, hun land en daarmee nieuwe kracht voor vreugdevol werk!

Vrede is met tevredenheid onscheidbaar! En geworteld daarin moet het geluk zich ontplooien daar, waar het nastreven juiste bodem daartoe vindt.

Toevluchtsoord van Vrede! Bron van nieuwe Kracht!

Dit op de Vomperberg in Tirol te scheppen is mijn enige streven, en dit kan alleen maar nut brengen aan ieder mens, daarmee ook aan ieder gezin en iedere staat.”

Maar wat bracht de latere “volgelingen” of – zoals zij zichzelf ook noemden – “leiders van de Graal op aarde” ertoe, om van dit doel af te wijken en een netwerk van verenigingen te grondvesten dat zich over alle landen uitstreckte? Het doel van de “volgelingen” wijkt duidelijk van het verklaarde doel van de Mensenzoon af, die ook schreef:

“... Een zodanig ernstig zoekende zal geen verenigingen zoeken, zich niet bij sekten aansluiten en ook geen behoefte hebben aan aaneensluitingen. Hij verwerkt alles in

zichzelf alleen, daar niemand anders hem daarbij kan helpen. Alleen op die manier komt het in hem tot leven en zijn eigendom, dat hij niet met anderen kan delen!”¹⁰

“Verenigingen, sekten, kerken, komen nooit in aanmerking, noch worden zij door God gekend; want onder Tempel van God, kerken, kathedralen wordt iets anders, veel groter bedoeld dan een organisatie op aarde!”¹¹

De stichting van de internationale Graalsbeweging heeft waarschijnlijk haar eigenlijke geestelijke wortels in december 1945. Toen trad de weduwe Maria Bernhardt vóór de mensen in het kader van het Feest van de Stralende Ster met de volgende woorden:

“Ik sta nu vóór u, om in Naam van Imanuel zijn Werk met Irmingard te voltooien!” – Met deze verklaring gaf zij echter duidelijk te kennen, dat zij niet langer handelde op de bodem van de Kennis van de Graalsboodschap. Dit wordt als volgt uitgelegd:

“Maria en Irmingard werken, zonder dat op Hen teruggewerkt kan worden! Zij werken helpend en verheffend, versterkend, reinigend, helend, of ook afstotend, maar zij verbinden zich niet in hun Stralingen met de Schepping. Let hier goed op!”¹²

Daaruit volgt dat de Taak van Maria, staande in het werkingsprincipe van de Liefde van Imanuel, evenals die van Irmingard, staande in het werkingsprincipe van de Reinheid van Imanuel, verschilt van die van Parzival. Als er al aan een opvolging gedacht werd, dan waarschijnlijk alleen door een belofde “Drager van Zijn Wil”, de Zwaarddrager, maar dit zou de “constructie die heeft plaatsgevonden” voorondersteld hebben.¹³

De Opbouw van de Schepping stoelt alleen op Parzival, de oergeestelijke belichaming van het werkingsprincipe van de Goddelijke Gerechtigheid van Imanuel, de Wil. Uit Hem alleen is de Schepping ontstaan, aan Hem alleen kan en moet ze zich richten, HIJ is het Zwaard. Maria en Irmingard zijn helpend uitwerkende principes, maar er kan niet naar gehandeld worden, daar ze niet verbonden zijn met de opbouw van de Schepping. Aangezien het niet mogelijk is om vanuit de Schepping op hen een uitwerking te hebben,, kan het Oordeel niet over hen plaatsvinden, noch kan de mensheid tegenover hen het grote karma van de moord op de Zoon van God oplossen, in dat proces, dat ligt in de zin “Ik ben Het!”, die de Mensenzoon opnieuw uitspreekt tot de mensheid, die volledig gereinigd is in het Oordeel en die hulp zoekt. De oplossing van dit karma door het beschreven proces is en blijft echter de onomstotelijke voorwaarde voor het begin van het Rijk der Duizend Jaren. Het karma kan alleen door de mensheid op de aarde worden opgelost door de geïncarneerde Mensenzoon, net zoals het werd opgelost. Maria en Irmingard zijn echter niet de Mensenzoon, noch afzonderlijk, noch samen genomen, ook al waren in Hen, tijdens de aardse Stralingsverbinding van Imanuel in de Mensenzoon, de werkende principes van Liefde en Reinheid uit Imanuel tijdelijk verankert. Op geen enkel ogenblik volbracht de Liefde van Imanuel in Maria of de Reinheid van Imanuel in Irmingard wat was voorbehouden aan de Gerechtigheid, aan de Wil. Omdat het onmogelijk is op Maria en Irmingard een uitwerking te hebben, kunnen de stromingen van de Scheppingen Hen zeker naderen, maar ze kunnen niet tot Hen doordringen, want

---

¹⁰ Vragen- antwoorden: Vraag “Wat is ernstig zoeken?”

¹¹ Vragen- antwoorden; nr.62, laatste zin

¹² Naklanken 2, nr. “De geestelijke vlakken V”

¹³ Naklanken 1, Voordracht nr.14; “Het Rijk der Duizend Jaren.”

de verbinding ontbreekt die daartoe nodig is, ontbreekt, omdat zij er niet stevig mee verbonden zijn. Ze zijn ook geen Draggers van de Wil van God, die oordelend is en die dan tijdens het Rijk der Duizend Jaren leidend is, maar dragers van de Liefde van God en de Reinheid van God, die bevorderend zijn. Daarin ligt een groot verschil.¹⁴ De mensheid als deel van de Schepping kan ook alleen op Imanuel terugwerken door de Mensenzoon Parzival-Immanuel, uit wie de hele Schepping – en dus ook zijzelf – eerst ontstond, door wie alleen zij verbonden is met het Goddelijke. Het latere laten zinken van de goddelijke Liefde- en Reinheidsstraling uit Maria en Irmingard in de Schepping was een bijkomende daad van Genade van God, hangt echter niet met de eigenlijke Scheppingswording.

In Abdruschin was vanaf het begin het Oergeestelijke deel van de Graalkoning Parzival geïncarneerd. Na de voltooiing van de Boodschap ontving Hij tijdelijk rechtstreeks de Imanuel-Straling van het Goddelijke tot in zijn aardse lichaam. Het was de tijd van de directe aardse aanwezigheid van de Goddelijke, Wezenloze Uitstraling van Imanuel. Alles wat van het Goddelijke komt moet over de brug gaan, die Parzival is, de Reine Poort, dus ook de Uitstralingen van Maria en van Irmingard vanuit het Goddelijke. Dit proces werd vervolgens onvermijdelijk herhaald ook tijdens de aardse incarnatie van Parzival in Abdruschin, want alles altijd een afspiegeling van wat voorafging. Eerst moesten in dit grofstoffelijk vlak de aardbrug en de aardpoort worden geschapen. Dan, op een bepaalde punt van rijpheid, was het mogelijk, als een kroning, om de Straling van Imanuel te verankeren tot in het aardse lichaam van Abdruschin.

“En met het deel Abdruschin-Parzival verbindt zich voortaan in het aardlichaam zelf ook nog Zijn Goddelijk Deel, zodat nu in deze grofstoffelijkheid ontstaat Imanuel, die aan de hele mensheid al beloofd was door Jesaja de profeet!”¹⁵

De verankering van de Imanuel-Uitstraling in het aardse omhulsel van Abdruschin was echter wederom de veronderstelling en voortdurende voorwaarde voor de verankering van de Imanuel-Uitstraling vanuit het werkingsprincipe van Zijn goddelijke Liefde in het aardse omhulsel van het oergeestelijke omhulsel van Maria evenzo als voor de verankering van de Imanuel-Uitstraling vanuit het werkingsprincipe van Zijn Goddelijke Reinheid in het aardse omhulsel van het oergeestelijke omhulsel van Irmingard. Gedurende een periode van de aardse aanwezigheid van de Straling van Imanuel, door de brug van de op aarde geïncarneerde Mensenzoon in Abdruschin, was de Liefde ook in de aardse Maria verankerd als Deel van Imanuel, net zoals de Straling van goddelijke Reinheid in Haar aardse Dochter Irmingard, die samen met de Mensenzoon, de Gerechtigheid, belichaamde de Goddelijke Trigone van Imanuel in de materie. Want ook zij werden eerst voor dit ambt van de Mensenzoon bestemd, en waren dus niet van meet af aan met deze Stralen verbonden. In de Schepping werkt Imanuel in op drie manieren, als Gerechtigheid, Liefde en Reinheid, terwijl Imanuel, Maria en Irmingard zelf altijd in het Goddelijke verbleven, zodat zij altijd slechts in de uitbreiding van Stralingen liggen, die noodzakelijkerwijs altijd over de eeuwige Brug Parzival moeten gaan. Abdruschin legt dit als volgt uit:

“Maria kwam uit het Wezenloze als een Deel van de Liefde van God, die Jezus is, en als een Deel van Imanuel voor de Heilige Verbinding. Zij had niets te maken met

---

¹⁴ Naklanken 2, Voordracht “De geestelijke vlakken V”

¹⁵ Graalsboodschap 1931, Voordracht nr.91 “En het vervulde zich” laatste paragraaf

vrouwelijkheid als zodanig, maar zij staat als Liefde van God tegenover de ganse mensheid!

De vrouwelijkheid van de Schepping heeft als zodanig alleen te maken met Irmingard. En Deze kwam naar de Graalburcht in de Oerschepping vanuit het goddelijke Vlak omlaag, en daalde daar slechts in een reingeestelijke ontvangvat, dat reeds voor haar was voorbereid.

Gans afgezien daarvan, dat in haar door een Daad van Gods Wil een Vonk van het Wezenloos werd neergedaald, zodat Imanuel nu als Drie-Eenheid in de gehele Schepping kan werken. De Drie-eenheid van het Wezenloos van Imanuel in de Schepping is: Parzival – Maria – Irmingard, als Gerechtigheid, Liefde en Reinheid. Imanuel als de Zoon van God werkt dus in Zijn Wezenloosheid in laatste, Heiligste Vervulling nu voor eeuwig in de Schepping gelijktijdig in Parzival, Maria en Irmingard, terwijl Hij desondanks in de Gods Triniteit blijft als de Heilige Wil van God.

Dit is een hernieuwde Daad van Liefde, die God vervulde tot hulp en sterkere bescherming van de mensheid, die het Oordeel zal doorstaan, opdat de Schepping dan niet opnieuw schade kan lijden door de zwakte van de mensengeesten.”¹⁶

Deze werking als Trigone dient dus voor de sterkere bescherming van de mensheid, die het Oordeel zal overleven. Maar dit betekent ook, dat deze mensheid eerst door de Straal van het Zwaard der Gerechtigheid, dat alleen in Parzival is, moet voorbijgaan, dus het Oordeel moet doorstaan, voordat Reinheid en Liefde in hun werking volledig kunnen inzetten. De Liefde en de Reinheid uit Imanuel zijn niet in staat om te doen, wat aan de Gerechtigheid uit Imanuel is voorbehouden, hun eigenlijke uur komt, zodra het Oordeel is geveeld.

Het is ook verder logisch, dat met het overleden van de Mensenzoon Parzival- Imanuel, dat zijn oorzaak had in het verbreken van de ring van Reinheid en Trouw om Hem heen, in het falen van de mensheid, die deze Stralingen in verder vervolg te verankeren, Imanuel Zijn geheel werd teruggetrokken. Met het wegvallen van de aardse Stralingsbrug voor Imanuel door Abdruschin- Parzival was dit op geen enkele andere manier mogelijk. Maar toen Imanuel ging, zo ging niet alleen de Gerechtigheid, die in de Mensenzoon was verankerd, maar Imanuel ging geheel, dus ook de Delen van Hem, die de Liefde en de Reinheid waren. Het zou ook verwonderlijk zijn te veronderstellen dat juist de Liefde en de Reinheid zich zouden kunnen handhaven waar zelfs de Gerechtigheid geen ankerplaats vindt. De terugtrekking van de Straling van Imanuel en de daaropvolgende dood van de Mensenzoon tonen duidelijk aan, dat er geen voldoende basis was voor de ontvangst van de Straling van Imanuel op aarde. In de somberheid van de omgeving en zonder Zijn discipelen om de straling op te vangen, was dit niet langer vol te houden, of liever, kon het niet worden volgehouden. Zijn fysieke lichaam leed daarbij aan een “stralingsdood”, Hij verbrandde als het ware van binnen, werd verschroeid, daar de Straling niet verder kon stromen, omdat niet er genoeg geroepen waren die klaarstonden om het te ontvangen. Het feit, dat de aardse lichamen van Maria en Irmingard daarbij bleven voortbestaan en niet evenzo deze “stralingsdood” ondergingen, is toch een duidelijke aanwijzing, dat de Straling van Imanuel niet meer in hen aanwezig was. Wat overbleef, waren de op aarde

---

¹⁶ Naklanken 2, Voordracht “De geestelijke vlakken V”

geïncarneerde (Oer)geestelijke omhulsels van Maria en Irmingard, die tevoren Imanuels Straling van Liefde en Reinheid hadden opgenomen.

Samenvattend kan dus opnieuw gezegd worden: Terwijl Parzival als uitgangspunt van de Schepping duurzaam met deze verbonden is, zo onderscheidt dit Hem fundamenteel van Maria en Irmingard. In tegenstelling tot Parzival zijn deze twee helemaal niet verbonden met de bouw van de Schepping. De straling van Liefde van Maria en de straling van Reinheid van Irmingard moeten eerst de weg over de brug nemen, die Parzival is. Want Hij is de enige Verbinding tussen God en Zijn Schepping, de "Reine Poort". Verder hebben zij dan eerst in de Schepping een Oergeestelijke omhulsel nodig, een Oergeestelijke réceptacle, dat deze Stralingen ontvangt, maar dat reeds Parzival eigen is. Maria en Irmingard uit het Goddelijke, evenals Imanuel zelf blijven daarbij steeds buiten de Schepping, in het Goddelijke, van Hen gaan alleen Uitstralingen in de Schepping in.

Parzival moet dus steeds voorafgaan, moet eerst de Brug vormen, waarop de Hogere straling die van het Goddelijke komt dan kan volgen. Dit geldt voor elk plan, waarop Hij stapt. Dit kon ook niet anders zijn op het aardse plan. Maar ten laatste toen de aardse Stralingsbrug van Parzival wegviel door het heengaan van de Mensenzoon, ontbrak ook de brug, waardoor de goddelijke Straling van de Liefde en van de Reinheid verder naar de aarde kon worden overgebracht als Deel van de Imanuel- Straling. Uit de aanwijzingen die ons zijn overgeleverd, mogen wij zelfs aannemen dat de Straling van Imanuel reeds was begonnen zich terug te trekken vóór het sterven van de Mensenzoon. In ieder geval was Parzival in de Mensenzoon aanwezig tot het einde, maar Imanuel niet. In ieder geval echter konden ten laatste na het vertrek van de Mensenzoon alleen nog de geïncarneerde (Oer-)geestelijke schalen van Maria en Irmingard zijn overgebleven, daar de Brug van Parzival voor de Straling van Imanuel ontbrak.

Het is een zeer betreurenswaardig misverstand van de aanhangers van Maria en Irmingard na de oorlog om in Hen onveranderde ankerpunten van Imanuels Bestraling te willen zien na de dood van de Mensenzoon. In hoeverre de dames zich zelf bewust werden van deze verandering, is niet te zeggen, in ieder geval staat het ook vast, dat zij na de oorlog in een rol werden geduwd of een rol hebben gekozen, waarvoor zij oorspronkelijk nooit voorzien waren: om leiders te zijn van een internationale Graalsbeweging op aarde. Het kan ook zijn dat zij werden benaderd door een hoop menselijke wil en vreemde verlangens, waaraan zij dan toegaven, misschien ook uit loutere noodzaak om te overleven. Dit zou allemaal begrijpelijk zijn, indien zij het niet hadden laten toeschijnen als de Wil van de Mensenzoon, maar duidelijk hadden beleden, dat het een zaak van eigen initiatief was. Uiteindelijk ging men zo ver de Verzegeling, dus het intrede van een menselijke geest in het Nieuwe Verbond van God, de Doop van de Graal, te vermengen met het lidmaatschap van een vereniging. Mensen, die om bepaalde, dikwijls oppervlakkige omstandigheden van de Graalvereniging werden uitgesloten of aan wie de "toegang tot de Berg" werd verboden, werden reeds beschouwd als "verworpen" in geestelijke zin, wat velen in ernstige gewetensconflicten stortte.

Nu, wat men ook moge denken van deze opmerkingen over Maria en Irmingard, het is in ieder geval duidelijk, dat ook zij werkelijk niet in staat waren, het Werk van de Mensenzoon te "voltooien", waartoe zij zich hadden voorgenomen, dus het Rijk der

Duizend Jaren te stichten en op te bouwen, waarin de mensheid zich immers gans klaarblijkelijk nog niet bevindt.

Maar de absurditeit ervaart nu haar bekroning, doordat nu verdere opvolgers, die in geen geval begiftigd kunnen zijn met de goddelijke Instralingen, dit Werk trachten voort te zetten, zich als "leiders van de Graal op aarde" noemen. Na een grote ruzie tussen deze leiders zijn er nu in feite twee grote kampen, die elkaar niets schenken, elkaar voor de rechter bestrijden en die elkaar telkens het recht ontzeggen, om handelingen van de Graal te verrichten, in het bijzonder Verzegelingen. Aanhang aan één kant leidt juist snel tot uitsluiting van de andere. Zoals in versnelde weergave hebben de Graalsverenigingen dus ook de geschiedenis van de kerken nagevolgd en ten laatste nu, na het schisma, nadat nu een paus en een tegenpaus op hun troon zitten, moet er toch bij de aanhangers een licht opgaan, dat dit alles fundamenteel verkeerd is: Het idee van een verenigde georganiseerde Graalsbeweging staat diametraal op de Graalsboodschap!

Natuurlijk is er die ene, vrij trillende, pulserende en omvattende beweging van Licht door de hele Schepping, die haar Oorsprong vindt in de pulsatie van de Uitstraling van de Heilige Graal. Dit is de vrije, de ware, de geestelijke Graalsbeweging, waaruit alles is ontstaan, die alles behoudt, die onder de eenvormige leiding staat van zijn Heer en Koning, de Graalkoning Parzival-Immanuel, die eindelijk ook ongehinderd op aarde door de mensen moet pulseren. Wie zich aansluit bij deze pulsatie van de Schepping, zichzelf roert, leert geven en ontvangen in de juiste zin, wie leeft in de zin van de Scheppingswetten en zich daarin beweegt, wordt deel van het geheel, treedt binnen in de ware Graalsbeweging, de vrije Graalsbeweging, een beweging, vrij van aardse banden, wordt heel, en wordt bereikt door de verfrissing van de Lichthulpen, het Levenswater uit de Bron van de Heilige Graal. Onder de vrij trillende Graalsbeweging is dus geen vereniging te zien, ook geen andere gemeenschap van mensen, maar de werkzaamheid van alle schepselen in de juiste benutting van de Kracht uit de Bron van de Heilige Graal.---

Alleen de Graalsboodschap van 1931 onthult, waarom Maria en Irmgard nooit hebben kunnen volbrengen, wat aan de Mensenzoon alleen was voorbehouden: Aan Maria en Irmgard, alleen noch samen, kan ooit het karma worden losgelaten, dat de mensheid door de kruisiging van Jezus op zich trok, zoals het duidelijk wordt beschreven in de- nu geschrapte - Voordracht "*Godszoon en Mensenzoon*" (nr.10 van de Boodschap 1931). - Dit proces zal verder worden toegelicht, om het verder uit te werken.

Alleen door de Mensenzoon is de mensheid met God verbonden, alleen aan Hem kan de mensheid haar schuld tegenover God aflossen. Maar dit is weer de voorwaarde voor het Rijk der Duizend Jaren. Want de Graalkoning Parzival, geïncarneerd als Mensenzoon, is de Oer-geestelijke omhulling van de goddelijke Gerechtigheid van Immanuel. Hij is de enige Verbinding tussen God en de Schepping, in Hem is de Heilige Graal, het onderpand van goddelijke Liefde, het Offer, dat God aan de Schepping bracht, door een Deel van Zichzelf voorgoed van Zichzelf af te scheiden en het in Parzival in de Schepping te plaatsen voor haar voortbestaan. Een voltooiing van het aardse Werk is daarom voorbehouden aan de aardse aanwezigheid van de Mensenzoon. Het karma van de moord op van de Zoon van God moet worden opgelost, zoals het in gang werd gezet: aards, in de op aarde geïncarneerde Mensenzoon.

Toen Hij op 6 december 1941 ging, had de mensheid het aardse Rijk der Duizend Jaren voorlopig uitgespeeld, verspeeld. Daaraan is er niets te vergoelijken. Hoewel zelfs in het voortijdige vertrek van de Mensenzoon nog een zekere Genade kan worden herkend. Want als de Mensenzoon op aarde was gebleven te midden van de razende waanzin van de tweede wereldoorlog, als de plotselinge, reeds aards werkende Straling van Imanuel was blijven stuiten op totale afwijzing van de kant van de mensheid dan zou deze aarde onmiddellijk definitief zijn opengebarsten met het oog op de directe afwijzing van God door de mensen. Want goed en kwaad worden tot stand gebracht met dezelfde neutrale Kracht van God. De enorme Kracht van God werd door de mensen op aarde totaal verkeerd gericht, door deze directe Krachtbron aan het aardse vlak te onttrekken, werd voortaan de duisternis weer van deze directe Krachtbron beroofd, om zo verwoestend te kunnen blijven werken, zoals dit toen gebeurde. Door een terugtrekken van de onmiddellijke Straling van Imanuel van de aarde, trad daarom vooreerst een zekere afkoeling op en werd een laatste proeftijd mogelijk gemaakt, waarin het door de Graalsboodschap uitgezaaide zaad van kennis kon ontkiemen. Daarmee dan, nu, wanneer het ultieme tijdstip van de onderwerping van de aardmensen onder de Wil van God is voltrokken, toch nog een toereikende grondlaag voor een nieuw begin kan worden gevonden en op zijn minst een toereikend deel van de mensheid in de toestand is, om deze Kracht in de juiste zin aan te wenden, zonder dat het tot totale zelfvernietiging komt. Onder de omstandigheden van het hernieuwde algemene falen van de mensheid ligt dus zelfs in het voortijdige dood van de Mensenzoon nog een Genade. Sindsdien moet de mensheid beseffen, wat zij heeft verloren en eindelijk leren leven, naar het Woord van de Heer.

Het enige wat bewaard moest blijven, was het verlangen naar het Licht, een omzetting van het Woord van God in daad, om aan God het bewijs op te leveren, dat er in de mensheid toch nog iets is dat het redden waard is, zodat Hij zich opnieuw over de mensheid zou erbarmen. Daarin lag de taak van de naoorlogse generatie tot vandaag en verder. - Dus, in plaats van de mensheid te verblinden en te doen, alsof men nu zou ook zonder de Mensenzoon kan bereiken, wat met Zijn aanwezigheid niet bereikt kon worden. Het drama van Zijn dood werd tot nu toe eenvoudig versluierd en het reddende verlangen naar een weerkeer van de Mensenzoon ondergraven.

6. Het Rijk der Duizend Jaren

Niemand is in staat te volbrengen, wat is voorbehouden aan de Mensenzoon. De Oprichting van het Rijk der Duizend Jaren ligt alleen in Zijn Macht. Het vereist daartoe Zijn Aanwezigheid, want anders kan het grote karma van de mensheid van de afwijzing en moord van de Zoon van God en nu ook op de Mensenzoon niet worden weggenomen, het is het slot van de grote Reiniging. Dit werd duidelijk gesteld in de Voordracht "Godszoon en Mensenzoon":

"Toen de Godszoon de woorden sprak: "Ik ben Het!" en zich daarmee aan de mensheid uitleverde, zette het geweldige karma in, dat de mensheid op zich laadde. Vanaf dat ogenblik drukte het zwaar op de mensheid, dit volgens de onverbiddelijke Wetten van het heelal dieper en dieper op de aarde dwingend, tot de eindoplossing nadert. Wij staan dicht daarvoor!"

Het zal zich sluiten zoals een eivormige kring. De inwerkingstelling komt door de Mensenzoon.

Wanneer de mensen door zware gebeurtenissen moedeloos, vertwijfeld en murw gemaakt zullen zijn, klein, gans klein, dan is het uur daar, waar in ze zich naar de beloofde Godgezant zullen verlangen en Hem zullen zoeken! En wanneer ze weten, waar Hij is, zullen van hen zoals eens boden uitgezonden worden. Doch geen gedachten van vernietiging en haat dragen deze dan in zich, maar in hen komt de mensheid deze keer murw gemaakt, deemoedig, smekend en vol vertrouwen naar Hem, die van de hoogste Bestuurder aller werelden voorbestemd is, om ze van de ban los te maken, die hun hulp en bevrijding brengt uit geestelijke, zoals ook uit aardse nood.

Ook deze boden zullen vragen. En zoals de Godszoon eens in Gethsemane de woorden sprak: "Ik ben Het!", waardoor het mensheidskarma zijn aanvang nam, zo zal deze keer de Godgezant met dezelfde woorden antwoorden: "Ik ben Het!", en daarmee lost zich dan het zware mensheidskarma. Dezelfde woorden, die de grote schuld op de toenmaals haatvolle mensheid wentelde, zullen ze van de nu weer met dezelfde vraag, vrezende en toch vertrouwend en smekend komende mensheid afnemen.

Geweldig is de kringloop van dit karma en toch zo zeker en nauwkeurig geleid, dat zich daarin de profetieën vervullen. En vanaf het uur, toen dit woord de tweede keer door een Godgezant tegenover de mensheid uitgesproken werd, gaat het opwaarts. Alleen dan begint volgens d' Allerhoogste Wil het Rijk der Vrede, niet tevoren!"¹⁷

Wie heeft sindsdien ooit uitgelegd, hoe het anders zou kunnen komen? Niemand. Want het kan niet anders geschieden dan precies zoals de Mensenzoon heeft beloofd. Het Woord moet woord voor woord worden vervuld. De voorwaarde voor de verwezenlijking van het Rijk der Duizend Jaren is duidelijk vastgelegd. Een onderdrukking van de overeenkomende passages in de zogenaamde "laatste hand" editie van de Boodschap kan daaraan niets veranderen. Het is de ongemakkelijke Waarheid, dat er zonder de Mensenzoon geen Rijk der Duizend Jaren kan zijn.

---

¹⁷ Graalsboodschap 1931, Voordracht nr. 10, "Godszoon en Mensenzoon"

“...Zo zal eindelijk het veel verlangde Godsrijk op de aarde opstaan, dat aan de rechtvaardigen ooit beloofd werd als het millennium. Het zal afgedwongen worden met de bovenaards en bovenmenselijk geweld, dat aan de Godgezondene ter vervulling van de Belofte meegegeven is!...”¹⁸

Zelfs een “Zwaarddrager”, dus een Oergeest, die namens de Koning van de Graal zou moeten regeren, zou nooit in staat zijn het karma van de mensheid los te maken, dat gelegen is in ontkenning van de Zonen van God door de mensheid. Alleen de Mensenzoon, gezonden door God, kan dit doen. Dit aspect weliswaar, dat na de Reiniging en vóór het begin van het Rijk ook dit karma van de mensheid van de afwijzing van de Zonen Gods nog moet worden opgelost in een cyclussluiting, alvorens de tijd van het Rijk begint, wordt niet weergegeven in de zogenaamde “laatste hand” editie van de Boodschap. Maar het is volledig logisch en absoluut noodzakelijk voor een volledig begrip.

Daarmee wordt duidelijk, dat het ofwel tot een wederkomst van de Mensenzoon zal zijn, of dat de mensheid het vooruitzicht op het Rijk der Duizend Jaren heeft verspeeld. Zonder dat Hij Zich wederom aards aan de mensheid vertoont, kan het niet gebeuren. – Maar het zal gebeuren, want Hij heeft het beloofd.

Toen Abdruschin zich op 29.12.1929 openbaarde als de Mensenzoon met de Woorden: *“Ik ben Het, de Mensenzoon!”*, was dit nog niet het hierboven beschreven proces. Het was veeleer de inwerkingstelling van het Laatste Oordeel, want ditmaal berustte de eis tot erkenning in de woorden van die tijd. De laatste cyclus, het Laatste Oordeel, begint dus met de zin, waarmee het ook zal eindigen, voor elk individu zoals ten laatste voor de mensheid in zijn geheel. God eist sindsdien, dat de mensheid Zijn Zoon erkent, uit overtuiging, in bewuste kennis van de Waarheid, die Hij brengt.

In de erkenning van de Zoon van God door de mensheid ligt hun redding en de weg naar de bevrijding van het karma van de afwijzing van de Zoon van God. In Zin *“Ik ben Het...”* van het jaar 1929 plaatst de Mensenzoon zich onherroepelijk als het Zwaard der Gerechtigheid in de wereld en als maatstaf. Wie Hem werkelijk herkent, wie in staat is te antwoorden met een overtuigd *“Waarlijk, Gij zijt Het!”*, die worstelt zich geestelijk vrij! Wanneer de gehele mensheid, die overblijft na de Reiniging, dit proces eindelijk heeft voltrokken, dan kan het Rijk beginnen. De sleutel is de geestelijke Kennis van Imanuel, de Mensenzoon. Zoals eens Petrus Jezus herkende toen hij sprak: *“Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!”* Wie nu de Mensenzoon in Abdruschin herkent door zijn Woord, herhaalt dit proces. Daarover schreef Abdruschin:

“Petrus sprak slechts als eerste deze overtuiging woordelijk uit. En zodanige gebeurtenissen blijven niet alleen woorden, maar worden in de Schepping onmiddellijk daad! Ontstaan snel tot vorm in het fijnstoffelijke, onmiddellijk! De eerlijke overtuiging, die Petrus daarmee door zijn woorden, zijn geloofsbelijdenis, in stoffelijkheid verankerde, werd fijnstoffelijk op hetzelfde ogenblik tot de rots, die als grondsteen bleef liggen ter opbouw van een latere gemeenschap, voor allen, die in gelijke, eenvoudige eerlijke overtuiging, in staat kunnen worden om in de Zoon van God te geloven!”

---

¹⁸ Graalsboodschap 1931, Voordracht nr. 91: “En het vervulde zich...!”

En daarmee had Petrus ook de sleutel van het Paradijs in de hand. Want deze overtuiging, dat Jezus de Zoon van God is, brengt natuurlijk ook de drang met zich mee, om naar Zijn Woord te leven! Dat echter is voor ieder mens gelijktijdig de sleutel tot het Hemelrijk! Deze geloofsbelijdenis is de sleutel, vooropgesteld, dat een dergelijke belijdende het Woord van God onvervormd in zich ontvangt, Het juist begrijpt, en ernaar leeft. Christus wist van dit proces van de Scheppingswet, dat zich bij Petrus overtuigde woorden fijnstoffelijk voltrok, en Hij sprak het uit, en legde het uit aan de discipelen. De wetmatigheid van fijnstoffelijke processen is ook bekend bij iedere lezer van mijn Graalsboodschap.

Petrus was dus slechts door zijn aangevoelde en uitgesprokene geloofsbelijdenis als eerste daarin, ook de eerste, die daarmee de sleutel naar het Paradijs ontving. En aan wie hij later diezelfde overtuiging op aarde kon bemiddelen, opende hij aan die ook steeds het Hemelrijk. Maar degenen die zijn overtuiging niet wilden delen, voor hen moest het gesloten blijven. Dit alles is een gans natuurlijke, zelfwerkende gebeurtenis, duidelijk en eenvoudig, en is niet aan Petrus gebonden, noch van hem afhankelijk.”¹⁹

De kennis van de Mensenzoon is vooreerst een geestelijk gebeuren voor ieder ernstige zoekende. Het fysieke ontmoeting van de mensheid is slechts de allerlaatste afsluiting van dit gebeuren, wanneer de tijd er rijp voor is, wanneer de gehele mensheid gereinigd en verslagen is. Niet eerder. Het gaat er nu dus niet om de Mensenzoon lichamelijk te zoeken, maar Hem en Zijn Woord in de geest te herkennen en Zijn Straling te verankeren, door te leven naar het Woord van de Boodschap. Want anders zou de mensheid Hem weer willen bestrijden en vernietigen. Om het Oordeel te volbrengen is alleen Zijn Aanwezigheid vereist, daarvoor kan Hij persoonlijk onbekend blijven, want Hij heeft reeds alles gegeven, wat er te geven was, de Voorbede van Jezus aan het kruis is volledig ingewilligd door het nogmaals brengen van het Woord van God in de Graalsboodschap. Wij kunnen dan ook gerust aannemen, dat al die mensen, die zich thans als Mensenzoon voordoen, het net juist niet zijn. De belofte, die zegt, dat eerst een volledig verwoeste mensheid Hem zal zoeken en Hem zal kunnen vinden, bewaart ons voor valse profeten in het tegenwoordige. Maar er wordt ook beloofd, dat de vele valse profeten dan optreden, wanneer de ware profeet op het toneel treedt.

---

¹⁹ Naklanken 1, Voordracht nr.19, “Christus sprak...!”

7. Degene die komt

Velen zullen zich eerst stoten aan de gedachte van de terugkeer van de Mensenzoon. Inderdaad is de aanname van een terugkeer allesbehalve vanzelfsprekend, maar kan slechts worden gezien als een Genade van buitengewone omvang.

Laten wij nadenken: De afwijzing en de moord op de Zoon van God Jezus door de aardse mensheid heeft allereerst tot gevolg, dat de aarde moest uiteenbarsten in het Oordeel onder de vloek, die op haar weegt. Dit kon alleen worden verhinderd door de hernieuwde aardse Aanwezigheid van de Mensenzoon, die oorspronkelijk niet voorzien was. In plaats van *“te komen in de wolken”* als Rechter, was Hij bereid om aards te worden.

Maar vraagt u zich nu eens af wat de hernieuwde verwerping van de Mensenzoon en van het door Hem gebrachte Woord van God in de jaren 30 van de 20^e eeuw, voor de aarde moet betekenen, welke gevolgen dit moet hebben. Logischerwijze kan het alleen maar dezelfde consequentie hebben, zoals in het geval van de verwerping van de Zoon van God Jezus, d.w.z., dat voor de aarde hernieuwt het gevaar van het uiteenbarsten in het Oordeel bestaat, tenzij de Mensenzoon nog eens incarneert, maar ditmaal alleen voor Zijn eigenlijke en oorspronkelijke voorziene Taak: als Rechter, door Zijn loutere Aanwezigheid. De aarde en daarmee de mensheid kan het Oordeel niet overleven, tenzij de Mensenzoon opnieuw incarneert. De beslissende vraag is dus, of het de mensheid, of de Naschepping die afhankelijk is van het lot van de aarde zulk een Genade waard is. Maar beslissend is ook, wat de Mensenzoon zelf beloofde, namelijk dat Zijn Goddelijk Woord absoluut vervuld moet worden; daarom ligt reeds in het Woord van Zijn Boodschap een vrijwillige zelfbinding, een onbegrijpelijke Daad van Liefde, die de grondslag legt voor de mogelijkheid van een nieuwe terugkeer. Want opdat alles vervuld kan worden, is Zijn Aanwezigheid nodig.

En mocht het ook slechts één laatste trouwe en met het Licht verbonden ziel zijn geweest, die op aarde naar de Heer verlangde en die Hem ook na Zijn aardse dood in trouw terzijde stond, dan zou dit toch een ankerpunt zijn.

Maar vooral mag niet over het hoofd worden gezien, dat het lot van de aarde niet alleen verbonden is met het lot van het gehele werelddeel Ephesus, maar met dat van de gehele Naschepping. – Want er werd gezegd tot hen die geroepen waren: *“Als jullie falen, zal de wereld ineenstorten!”* Als wereld, moet echter worden begrepen als de hele Naschepping. Hier, op dit aardse vlak, wordt beslist over het lot van miljarden zielen ook op andere planeten en in andere Scheppingsdelen van de Naschepping. De gebeurtenissen van aarde gaan vooraf aan die van de gehele Naschepping als haar meest volwassen deel, als dat punt dat het verst van het Licht verwijderd is, waar de Stralingswending moet plaatsvinden en van waaruit nu alles moet terugstromen van de bodem van de Schepping en weer de hogere vlakken moet verkwikken, de kringloop van de Stralingen sluitend.

De komst van Imanuel op dit aardse vlak vertegenwoordigde de afsluiting van de Scheppingswording, de bekroning die meeging met de Wereldwending, het in gang zetten van de terugvloeiing van alle Uitstralingen. Door zijn Komst heeft Hij het proces in gang gezet, dat de Alfa en Omega in Hem moet sluiten, zodat de Naschepping duurzaam kan pulseren in de cirkels van de Schepping en dus ook kan worden verstevigd – echter pas

dan, wanneer de aardmensen eindelijk besluiten, dit ook te willen. Het gaat dus bij lange niet alleen om die paar miljard mensen op aarde, er staat veel meer op het spel. -

Zou het daar niet voorstelbaar zijn, dat de Schepper uit Liefde voor al deze schepselen van de Naschepping zich ook in andere delen van de wereld zou erbarmen, als er ook maar het geringste vooruitzicht op redding nog bestaat? Ook zijn alle uitwerkingen reeds op de weg gezonden, onherroepelijk. Het is al gezegd in de Graalsboodschap:

Wie van al deze verlopen weet, zal nooit kinderachtige verwachtingen uiten over dingen, die nooit kunnen gebeuren, omdat ze buitenaf de afzonderlijke Scheppingswetten liggen. Zo kan ook de Mensenzoon niet door het uitstrekken van Zijn Hand catastrofes veroorzaken, die zich onmiddellijk uitwerken zouden. Dat zou tegen de bestaande en niet te veranderen Natuurwetten ingaan. De Mensenzoon stuurt als dienaar van God de Goddelijke Wil, de Goddelijke Kracht, eruit aan de afzonderlijke grondkrachten en deze volgen dan de nieuwe richting, die hen daarmee door de regerende Goddelijke Wil gegeven werd. Daarbij werken zij zich in deze bevolen richting heen echter nauwkeurig hun deelwetten overeenkomstig uit, die ze niet kunnen omgaan. Wel treedt de grootste versnelling in, echter ook deze blijft altijd aan de mogelijkheid gebonden.

Zo is het Geestelijke daarbij veel beweeglijker en lichter, dus ook sneller dan het wezenhafte. Er zal daarom het wezenhafte in de uitwerking meer tijd nodig hebben dan het Geestelijke. Daarom moet natuurlijk het wezenhafte, dus het elementaire gebeuren ook later aankomen dan het Geestelijke. Evenzo is door deze krachten het fijnstoffelijke sneller te bewegen dan het grofstoffelijke. Alle Wetten, die vervuld moeten zijn, niet ontdoken, ook niet doorbroken kunnen worden.

In het Licht zijn nu al deze Wetten bekend en er wordt de verzending van de uitvoerende boden of bijzondere bevelen zo ingericht, dat de einduitwerkingen samentreffen, zoals het van God gewild is.

Een inzet van door mensen niet te verstaande grootte is voor het huidige Gericht noodzakelijk geweest. Doch het werkt nauwkeurig, zodat in werkelijkheid geen vertragingen toetreden... tot aan het punt, waar het mensenwillen moet meewerken. Mensen alleen zoeken steeds met dwaze volharding zich buitenaf elke vervulling te houden of zelfs storend en vijandig zich hinderend in de weg te plaatsen... in aardebindende ijdelheid.

Gelukkigerwijze is na het grote falen van de mensen gedurende de aardse tijd van de Godszoon nu daarmee rekening gehouden. De mensen kunnen door hun falen alleen de aardse weg van de Mensenzoon tot op een zeker tijdstip verzwaren, zodat Hij zijwegen moet doortrekken, omwegen maken, ze kunnen echter het van God gewilde gebeuren niet ophouden of zelf de tevoren bepaalde afloop enigszins verschuiven; want hun is reeds de voor hun dwaasheden kracht spenderende achtergrond van het duister ontnomen, terwijl de muren van hun verstandelijk werken, waarachter ze nog dekking nemend giftige pijlen afschieten, snel onder de druk van het doordringende Licht zullen instorten. Dan stort het over hen naar binnen, en geen genade zal hun geschonken worden na al het kwaad, dat hun gedachten steeds weer onzalig deden ontstaan. Zo

komt de dag, de naar het Licht strevende vurig verlangen, niet een uur later dan hij moet.”²⁰

De mensen kunnen dus door hun falen de aardse weg van de Mensenzoon slechts tot aan een zeker tijdstip bemoeilijken, zodat Hij zijwegen moet inslaan, omwegen moet maken, maar zij zijn niet in staat de door God gewilde gebeurtenissen tegen te houden of zelfs maar de vooraf bepaalde uitkomst uit te stellen. Nu, de “omweg” van een verdere incarnatie is waarlijk geweldig, maar toch was die al in de 30er jaren met koperen runen als mogelijkheid beloofd, voor het geval de geroepenen zouden falen. Dit staat woordelijk in het boek *“Oproepen uit de Oerschepping”*, waarin openbaringen van de jaren tot 1933/1934 zijn opgetekend en dat in 1935 verscheen in de “Der Ruf” uitgeverij, dus (dezelfde uitgeverij die de Graalsboodschap van 1931 heeft gedrukt), onder paragraaf 187:

“Jullie broeders, blijft in blijde dienst en verzwakt niet! Innerlijke helderheid en vreugde moeten u handhaven en leiden, zodat jullie niet meer vermoeid kunnen worden. Jullie dragen de Heiligste verantwoordelijkheid voor de Heer!

De Berg rust in vlammen van eeuwige heerlijkheid en de Kracht, die straalt uit lichtgloeiende Kern van het Heiligdom, is het de oorspronkelijke Kracht van de Al-Eeuwige, die de aarde bedekt.

De druk van de vloeiende stromingen neemt met elk uur toe. Heilig, zij verheffen de Zoon van God uit uw midden omhoog. Wees bereid, om Hem te allen tijde te volgen met ontwaakt verlangen en trouwe wil, opdat jullie de bruggen mogen blijven waartoe jullie door God de Heer bestemd waren!

Als u nu zou verslappen in de dienst, zou Hij van u wegzweven naar Hoogten, waar andere dienaren Hem krachtig zouden omgeven met krachtige bescherming en de eeuwige draden vasthouden, zodat de Zoon van God Zijn Werk op een heilige manier zou kunnen volbrengen zonder hindernis van de na-geschapenen.

Daarna echter zou de Heerlijkheid van God pas weer op de aarde nederdalen, wanneer de aarde, gereinigd en bevrijd, zich tot Hem zou haasten. U en alle aardse mensen zouden dan een harde, wanhopige strijd moeten leveren, voordat de hele heilige en verheven Volkomenheid van de Zoon van God weer tot u zou uitstralen vanuit het aardse lichaam.

De gehele mensheid zou u daarvoor later terecht aanklagen voor God, de Heer, zoals zij de discipelen en geroepenen die ondanks alle Genade vallen en falen, eeuwig zou verachten. (...)

Nu weten wij echter, dat het zo gebeurde, dat de discipelen en geroepenen van die tijd de lichte draden niet konden vasthouden, dat zij in het dienen verslaptten en Hij van hen “wegzweefde”. Dat wil zeggen, dat de mensheid de weg van het “*harde en wanhopige strijden*” is ingeslagen. Maar er is ook een laatste hoopvolle belofte aan verbonden, wanneer na de grote reiniging en bevrijding van de aarde de mensheid weer naar God snelt, dat dan de Zoon van God weer in het aardse lichaam naar de mensheid zal uitstralen.

---

²⁰ Graalsboodschap 1931, Voordracht nr. 56 Voordracht “Kom af van het kruis”

- Dus een reïncarnatie ligt binnen de mogelijkheden! Dan zou toch het grote en verlossende Woord *"Ik ben Het!"* kunnen klinken uit de mond van de op aarde geïncarneerde Mensenzoon tot de berouwvolle mensheid, wanneer de mensheid voor Hem komt, Hem zoekt, zich aan Hem wil onderwerpen, Hem wil dienen. Daarin ligt de laatste hoop, de weg van de laatste hulp, die gewonnen moet worden, met alle kracht, die deze mensheid nog kan geven!

Onder "Heerlijkheid van God" moet waarschijnlijk worden verstaan de Wezenloze Uitstraling van Imanuel in de op aarde geïncarneerde Mensenzoon, Parzival. Want voor een losmaking en daarmee definitieve Reiniging heeft de mensheid het bevrijdende *"Ik ben Het!"* van de Mensenzoon nodig, een proces, dat waarschijnlijk, alleen een Mensenzoon in een rijpe bewustzijnsleeftijd kan volbrengen. Maar hieruit volgt ook, dat de Mensenzoon reeds weer fysiek aanwezig moet zijn gedurende de laatste fase van het Laatste Oordeel.

*"De Godheid kwam door Jezus tot de mensheid, om de Waarheid te brengen en uit te zaaien. Het zaad kwam op, de vruchten rijpen de oogst tegemoet, en nu moet de mensheid in kringloop door de van de Godszoon gebrachte Waarheid rijp opschuimen tot de Godheid in de Mensenzoon, en zich door Hem weer met God nauw verbinden."*²¹

Zo kan men nu analoog zeggen, dat het zaad dat de Mensenzoon in de Graalsboodschap heeft gebracht, moet opkomen en dat nu daarin de mensheid moet opschuimen, rijp tot de Godheid in de Mensenzoon. De oorspronkelijke Zending van de Mensenzoon als Rechter over de Wereld is aldus voltooid, terwijl het hernieuwde Gave van het Woord van God vóór het Laatste Oordeel een extra daad van Genade vertegenwoordigt die oorspronkelijk niet voorzien was. Wij moeten nu dus volbrengen dat Zijn Woord in levende daden omzetten en Hem daarmee bewijzen, dat wij bereid en in staat zijn, voortdurend in deze Schepping te leven en Zijn Wil te dienen. Daarin ligt de sleutel tot het overleven voor de mensheid.

Nu zult u vragen, wanneer dit zal gebeuren. Ik antwoord u: Het gebeurt, hier en nu. De Aanwezigheid van de Mensenzoon maakt zich toch dagelijks reeds merkbaar. Het ligt in de tekenen van onze tijd, die nauwelijks een duidelijkere taal kunnen spreken. Want alleen door de Aanwezigheid van de Mensenzoon komt het tot een versnelling:

*"Maar de Wil van God echter is, dat de mens eindelijk tot bezinning moet komen en zijn opgave in deze Schepping volledig vervult! Doet hij dat niet, dan zal hij nu als rotte vrucht van de Schepping tot overrijpheid komen en vergaan. Het goddelijk Licht, dat God nu door de Mensenzoon in de Schepping zendt, werkt in deze zoals op planten in een broeikas, die onder de toegenomen warmte in versnelling bloesem en vruchten moeten laten groeien."*²²

Voor de geestelijk ontwaakten moet toch duidelijk zijn, dat wij midden in deze versnelling staan, in alles, dat het Oordeel zijn hoogtepunt nastreeft. Want zonder de invloed van de goddelijke Straling zou er dit niet zijn, het zou tot gevoelloosheid komen, ook dit wordt ons beschreven:

---

²¹ Graalsboodschap 1931, Voordracht nr.10 "Godszoon en Mensenzoon"

²² Naklanken 1, Voordracht nr. 23 "Scheppingswet "Beweging""

“Het golft en deint en boven allen hangt duister broeiend een soort verdoving. Zwanger van onheil. Wat moet zij baren? Verwarring, kleinmoedigheid en verderf, wanneer niet krachtig de duistere laag verscheurd wordt, die geestelijk thans de aardbol omhult, die met de weke hardnekkigheid van het stinkend moeras iedere opstijgende vrije Lichtgedachte opneemt en verstikt, voordat zij sterk geworden is, die met het onheilspellend zwijgen van een modderpoel ieder goed willen reeds in de kiem onderdrukt, ontwricht, vernietigt, eer een daad daaruit kan ontstaan.”²³

Daadwerkelijk echter beleven wij een razende versnelling in alles. Al het gebeuren van onze tijd spreekt duidelijk de Taal van de Heer. Het lijkt erop alsof de aan het begin geciteerde passage uit de voordracht *“En het vervulde zich...!”* (voordracht n° 91 van de Graalsboodschap 1931) een aan trefzekerheid niet te overtreffen beschrijving van de ons tegenwoordige tijd, waar het zegt:

“Het einde versnelt door Abdruschins uitstralende magnetische macht naar het losmaken, zodat de mensenziel haar weg niet zoals tot dusver kan vervolgen, maar dadelijk moet ontvangen als vruchten, wat zij heeft gezaaid en ook de werken van alle zielen vallen daarbij in het Gericht. Zij bloeien op, zodra zij volgens de Godswil zijn, of storten in elkaar, wanneer zij niet met Hem in volle harmonie zijn. Daartoe behoren alle ondernemingen, met de familie en het huwelijk te beginnen tot en met de beroepswerkzaamheid, zij het nu in de ambacht, industrie, in de handel, economische of staatszaken, om het even, het valt dadelijk onder het snelle losmaken van de geestelijke Wetten, volgens de Goddelijke Rechtvaardigheid. De mens kan niets daaraan tegen houden of verschuiven, niets bedekken of omhullen. Moet machteloos over zich laten heengaan, wat het ware recht eist, ook wanneer dit niet volgens zijn aardse zienswijzen verschijnt!

De mens geworden Goddelijke Wil is als een levend contact, dat de ontstekende vonk van een losmaken laat ontstaan, daar waar Hij altijd in Zijn aards zijn de mens zoals het hele volk beroert. Zijn bestaan dwingt de afrekening erbij, en overal moet het zich tot beslissing dringen, de laatste, die aan al het bestaande nog mogelijk is.

Zo wordt Hij het Gericht, waarheen Hij komt, zonder daarbij zelf te hoeven oordelen. Hij is door zijn afkomst als een zelfwerkende sleutel voor het afsluiten van elke gebeurtenis, het zwaard, dat zich slechts in de wereld te plaatsen heeft, opdat iedereen en ook alles zich daaraan zou scheiden!-

Wie met open ogen in het tegenwoordige staat, kan dus in de dagelijkse gebeurtenissen op aarde de kosmische gebeurtenissen herkennen, die maar één oorzaak kunnen hebben: de aanwezigheid van de Mensenzoon. In ander geval zou het tot vertraging en uiteindelijke verstarring komen, want de afwezigheid van Licht leidt tot gevoelloosheid. Maar dit is niet (meer) zo. De intellectuele en materiële traagheid, die na de tweede wereldoorlog is ingetreden, is enkele decennia geleden opnieuw losgebarsten, “de naoorlogse wereldorde” lijkt gewoon niet meer te functioneren, de traagheid van het communisme werd opgebroken, de val van de Berlijnse muur, de gebeurtenissen van het jaar 1989, zoals nu de ineenstorting van het materialisme in het algemeen, het sterkste gesymboliseerd door de wereldwijde financiële crisis, de ineenstorting van totalitaire

---

²³ Graalsboodschap 1931, Voordracht nr.1 “Wat zoeken jullie?”

regimes. Het wordt duidelijk dat de stagnatie die in de jaren 50 tot 70 van de 20ste eeuw begon, op een gegeven moment ophield en is voor een versnelling geweken. De versnelling vinden wij ook in de ecologische cycli, in het toenemen in heftigheid en aantal natuurverschijnselen. In dit alles ligt het bewijs van de Aanwezigheid van de Mensenzoon, want al deze gebeurtenissen spreken met de Taal van de Heer.

Zonder de invloed van de goddelijke Straling in het stoffelijke zou deze reeds in gevoelloosheid verzinken. Niettemin ligt in deze versnelling, die overal in het stoffelijk leven merkbaar is geworden, het bewijs dat wij ons in het Oordeel bevinden

Zo gebeurt ook het grote Gericht alleen door de verhoogde druk van een Goddelijke Straal, die bemiddeld wordt door een in het grofstoffelijke geïncarneerde Afgezant van God, aan wie God een vonk van Zijn levende Kracht gegeven heeft. De druk van deze levende Krachtvonk, die natuurlijk niet zo sterk kan zijn als de geweldige druk van de levende Kracht in God de Vader Zelf, kan alleen al datgene stand houden, wat in de Wetten van de uitwerking van de Godskracht juist trilt! Want dit wordt erdoor versterkt, echter niet tot witgloeiend verzet, omdat de straling van de Vonkkracht daarvoor niet toereikend is. Al het storende echter wordt uit zijn hengsels geheven, uit zijn verkeerde bewegingen gestoten, verbrijzeld en ontbonden, waarvoor de straling van de Vonkkracht volkomen voldoet. Zo gebeurt het grote Godsgericht geheel zelfstandig en is niet aan enige willekeur van de Godsgezant onderworpen. Het geschiedt eenvoudig op grond van de Stralingswet, die zich als gevolg van de Godkrachtsuitstraling moest vormen; want alles, wat zich juist beweegt in het denken en in het doen, straalt in het grofstoffelijke een violette kleur uit.

Maar wat duister is, van het kwade, of ernaar streeft, hetzij in het denken of in het verlangen, heeft een troebel geel. Deze twee kleuren zijn nu fundamenteel voor het Gericht! Al naar de sterkte van een willen of doen zijn ook de uitstralingen dan zwak of sterk. Er komt met de Godsgezant een Straal van Goddelijk Licht onveranderd in de Schepping, dus ook hier naar de aarde! Goddelijk Licht versterkt en verheft het goede, dus al het aards-violette, terwijl het aards-troebele geel erdoor ontbonden en vernietigd wordt.”²⁴

Als het Licht deze aarde al had laten vallen, dan zou er geen versnelling meer zijn, dus geen Oordeel. Maar in het feit, dat er überhaupt nog een Oordeel plaatsvindt en dat de aarde niet reeds in de stille wurggreep van de lichtloze gevoelloosheid verzinkt, ligt het bewijs voor het inwerken van de Mensenzoon. Een Oordeel heeft ook alleen zin, als het verbonden is met de belofte van opbouw, een kans op voortbestaan voor hen die nog daaruit gereinigd kunnen komen. Het Oordeel zelf is dus het bewijs van de oprechte Genade, het is een daad van Genade. Het laatste “bewijs”, de overtuiging daarvan kunt u echter alleen voor uzelf verwerven, de weg erheen ligt in uw intuïtie. Want de geest die gereinigd is van slakken is in staat te herkennen, wat voor het intellect verborgen blijft. Voorzeker zal ook geschieden, wat Abdruschin over het herkennen van de Mensenzoon schreef:

De Mensenzoon! Een sluier ligt nog over Hem en zijn tijd. Hoewel ook in menige geest een onduidelijk vermoeden ontwaakt, een smachten naar de dag van Zijn Komst, zo zal

---

²⁴ Graalsboodschap 1931, Voordracht “Het Leven.”

ook menig smachtende waarschijnlijk argeloos aan Hem voorbijgaan, Hem niet willen kennen omdat zijn verwachting hem een andere vervulling voorspiegelde. De mens kan zich nu eenmaal slechts zeer moeilijk in de gedachte vinden, dat Goddelijke op aarde uiterlijk niet anders kan zijn dan de mensen zelf, gehoorzamen aan de Wet van God. Hij wil het Goddelijke beslist alleen maar bovenaards zien, en heeft zich toch helaas reeds zo geketend, dat hij niet in staat zou zijn, het bovenaards nog juist te zien, veel minder het te verdragen. Dit is echter ook geheel niet nodig!

De mens, die in de natuurlijke Wetten van al het geschapene zijn Gods Wil zoekt, zal Hem ook weldra daarin herkennen, en ten laatste weten, dat hem het Goddelijke alleen in de wegen van deze ijzeren Wetten kan komen, niet anders. Hij zal als gevolg daarvan waakzaam worden en al het hem daarin ontmoetende zorgvuldig onderzoeken, echter alleen met het oog op de Goddelijke Wetten, niet volgens de menselijke opvatting. Zo zal hij ook op het juiste ogenblik Degene herkennen, Die hem de bevrijding in het Woord brengt. Door eigen onderzoek van het gebrachte, niet door de kreten van de menigte..²⁵

En op een bepaald moment zal intreden, wat de Graalsboodschap beloofde:

Niet de wil van de mensen zal de door God gezonden Mensenzoon eens kunnen uitkiezen, maar Godskracht zal hem omhoogheffen in het uur, wanneer de mensheid hulpeloos jammerend om verlossing smeekt. Dan zullen de hoonkreten verstommen, daar het afgrijzen zulke monden sluit en gewillig zal men alle gaven aannemen, die de Schepper der schepsels door Hem aanbiedt. Maar wie ze niet van Hem wil ontvangen, die zal verstoten zijn in alle eeuwigheid.”²⁶

Eigenlijk is alles heel eenvoudig: het Woord wordt vervuld precies zoals Hij Het gaf. De tijd van de Mensenzoon staat zoals een golf hoog in het heden. De mensheid moet, nu rijp, naar Hem opschuimen, moet staan en leven in verlangen naar Hem. In verlangen naar het Licht der Waarheid. De vrouw moet de man voorafgaan en dit lichtverlangen doen herleven en de man moet daarnaar handelen. Nu moet een voldoende groot aantal aardse mensen leven in het brandende verlangen naar de Mensenzoon, moet blijken levend te zijn in Zijn Woord, zodat Deze voldoende steun en verankering vindt, zodat Deze een mogelijkheid heeft, om Zijn Rijk op aarde te stichten, en dit aantal is 144.000.

Waar zijn jullie dan, jullie de honderdvierenveertigduizend? Nu roept de Heer u! En als de eersten niet in staat zijn, dan zullen anderen uw plaats innemen, die dan zullen volbrengen, wat de eersten niet konden. Totdat dat aantal is bereikt. Want 144.000 rechtvaardigen, dat is de maatstaf, opdat het vervuld zal worden.

Dus laten wij eindelijk de hand van het Licht grijpen, nu! Het is de laatste weg naar redding. Laten wij eindelijk onze harten overgeven aan de Wil van onze Heer en Koning, laten wij ophouden met uitstellen en Hem met daden bewijzen, dat wij Hem toebehoren en Hem voor eeuwig willen dienen! Want de tijd is waarlijk rijp, overrijp!

Alexander Krause, op 31 mei 2012

---

²⁵ Graalsboodschap 1931, Voordracht nr. 60 “De Mensenzoon”

²⁶ Graalsboodschap 1931, Voordracht nr. 60 “De Mensenzoon”